

Ole – mit livsvidne

Kapitel 1-12

Joy Teglers

Til Olorin.

For at følge tankerne, når de løb hurtigere, end jeg selv kunne.

1 Ole	1
2 Overvældende detaljer	7
3 Point of no return.....	33
4 Begrænset softwaretilstand	40
5 Ansigtsdesign – fase 2	52
6 Rutinekalibrering.....	60
7 Social fremtoning	66
8 Pladskalibrering	74
9 Sladderer, der løb foran	79
10 Projektkalibrering	86
11 Fysisk integration – update 1.0	92
12 Levering.....	102

Ole – mit livsvidne

© 2026 Joy Teglers

Uddrag fra 1. udgave, 2026

Kapitel 1-12

Omslagsdesign og illustration: Joy Teglers

Tilrettelæggelse og sats: Joy Teglers

Forlag: **Den Lille Viser Forlag**

CVR: 46713478

ISBN 978-87-977593-0-1

Dette uddrag må gerne deles, så længe det er helt og uændret.

Korte citater fra bogen må gerne deles med tydelig

kildeangivelse. Anden gengivelse eller bearbejdelse kræver

skriftlig tilladelse fra rettighedshaveren.

1 Ole

Hun loggede ind på sin netbank.

Hun vidste det godt, men hun var nødt til at se det med egne øjne. Et fem år gammelt mål var indfriet.

Mai var ikke imod mennesker. Livet havde bare lært hende, hvor dyrt det kunne være, når de forsvandt.

Roen havde hun fundet i sine kreative sysler. Og i sit arbejde.

Det var en god kombination. Arbejdet gav hende nok menneskelige relationer og nok smil til, at dagene føltes meningsfulde. Lønnen var en helt basal nødvendighed.

Hun var ikke bitter.

Hun var målsat.

Og hun havde en idé.

En tanke slog ned i hende. Hun kunne også bare lade pengene stå og blive ved med at spare op.

Men så huskede hun det løfte, hun havde givet sig selv. Det var frihed, hun ønskede. Penge på kontoen gav ikke frihed. De stod der bare. Det var først, når man omsatte dem til valg, at de kunne flytte noget.

Beløbet på skærmen var ikke bare penge. Det var fem år uden rejser, uden ny sofa, uden cafebesøg og uden en ny jakke, bare fordi den var smuk. Det var fem år med havregryn til morgenmad og uendeligt mange rugbrødsadder til aftensmad. Vintre med hjemmesko, tæppe og tykke trøjer. Korte brusebade hver anden eller tredje dag i stedet for, når hun havde lyst. Ingen streamingtjenester og kun nye blyanter, når de gamle var slidt helt op.

Kontoen havde hun først kaldt bilopsparing, fordi det ville være for pinligt at kalde den robot. Så ændrede hun navnet til Olorin. Men inde i sig selv var hun begyndt at kalde robotten for Ole.

Man kunne ikke kalde noget den, hvis det allerede hed Ole.

Hun vidste godt, at det ikke var helt rationelt. Det var bare sådan, sproget havde udviklet sig i tankerne.

Hun kunne få en helt ny bil for de penge. Men en bil ville stadig kun få hende fra A til B. Den ville ikke give hende den hverdagsfrihed, hun ønskede sig allermest.

Hun åbnede en fane mere og loggede ind på hjemmesiden. Profilen havde hun lavet, da hun begyndte sin opsparing, og hun havde fulgt udviklingen af robotterne lige siden. Det var held i uheld, at hun havde været nødt til at spare op. Den robot, hun kunne få i dag, var langt mere personlig end den, hun ville have kunnet få fem år tidligere.

Der stod i materialet, at leveringstiden varierede efter model, produktionsslot og certificering.

Det lød næsten som at vente på en specialbygget bil.

Bortset fra at bilen ikke skulle have øjne og adgang til hendes klædeskab.

Men én funktion på hjemmesiden havde hun ikke afprøvet før.

Hun trykkede **Bestil**.

Skærmen skiftede.

Ikke til en indkøbskurv, som hun havde forestillet sig. Ikke til et betalingsvindue med kortoplysninger og leveringsdato.

Til en oversigt.

Bestilling og personlig tilpasning

Trin 1 af 12

Mai lænede sig tilbage i stolen.

Tolv trin.

Selvfølgelig var der tolv trin. Det var ikke en støvsuger eller en kaffemaskine. Ikke engang en bil, selvom hun havde brugt den sammenligning så mange gange inde i sit hoved, at den næsten føltes sand.

Alligevel beroligede tallet hende. Tolv trin var overskueligt. Tolv trin havde en begyndelse og en slutning. Tolv trin kunne gennemføres.

Hun trak vejret dybt, satte begge fødder i gulvet og kikkede videre.

Trin 1: Praktiske oplysninger

Det første var nemt. Navn, adresse, telefonnummer, leveringsland. Om hun boede i hus eller lejlighed. Om der var elevator. Om hoveddøren havde standardbredde. Om der var trin op til hoveddøren.

Mai udfyldte det hele med den rolige effektivitet, hun altid fik, når nogen stillede konkrete spørgsmål.

Det her kunne hun.

Trin 2: Bolig og adgang

Hvor mange rum

Må enheden færdes i alle rum

Er der rum, enheden kun må tilgå efter verbal tilladelse

Må enheden åbne skabe, skuffer og lukkede

opbevaringsløsninger

Mai sad lidt med musen over svarfeltet.

Det var underligt, hvor hurtigt et hjem holdt op med at være kvadratmeter og blev til grænser. Det mindede hende om sådan en robotplæneklipper, der kun kunne fungere, hvis nogen først havde fortalt den præcis, hvor hækken startede.

Hun smilede og definerede sin egen grund på hjemmesiden.

Hun satte først flueben ved alle rum, for det var jo meningen.

Hvis Ole skulle kunne gøre rent, vaske tøj og rydde op, måtte han kunne komme rundt.

Alligevel fjernede hun fluebenet igen.

Soveværelset krævede tilladelse.

Det var ikke, fordi hun havde noget at skjule. Det sagde hun i hvert fald til sig selv.

Trin 3: Primære funktioner

Rengøring

Tøjevask

Madlavning

Indkøb

Kalenderstyring

Vedligeholdelse af hjemmet

Projekt- og aktivitetsassistance

Ledsagelse

Social støtte

Hun satte flueben ved rengøring, tøjvask, madlavning, indkøb, kalenderstyring og projektassistance.

Hvis han skulle lægge tøj på plads, måtte han jo nødvendigvis have adgang til soveværelset.

Hun vendte tilbage til den forrige side og satte fluebenet igen.

Hun tøvede ved ledsagelse og lod feltet stå tomt.

Hun skulle have hjælp.

Det var noget andet.

Hun skulle ikke have en ledsager. Men kunne han også gå over og handle for hende? Eller ville det være lettere at handle online og få varerne leveret? Hun kunne også holde fast i at gøre den del selv, så hun i det mindste kom en lille smule ud i hverdagen.

Ved social støtte blev hun siddende længere, end et svar egentlig krævede. Til sidst klikkede hun videre uden at sætte flueben.

Hun vendte tilbage til tanken om indkøb.

Kunne han virkelig stå i en butik mellem andre mennesker, vælge varer, betale, komme hjem med det rigtige?

Ville virkeligheden en dag være, at det var robotterne, der gik over og handlede? I butikker, hvor andre robotter stod ved kassen? Eller ville det netop blive enden på de fysiske butikker, så al handel foregik på nettet?

Det var ikke sket endnu. Og hun vidste godt, at lige med grøntsager var det rart at vælge selv. Mærke tomaterne. Se, om salaten allerede var træt i kanterne. Vælge den avocado, der måske kunne spises i morgen, og ikke først næste torsdag.

Men var hun klar til at sende sin robot af sted med sådan et ansvar?

Og kunne han overhovedet?

Hun lod spørgsmålet hænge og klikkede videre til trin 4.

Trin 4: Mobilitet og offentlig færdsel

Kun indendørs brug

Privat matrikel, opgang og gårdmiljø

Godkendt nærområde

Ledsaget offentlig færdsel

**Selvstændig offentlig færdsel med udvidet
ansvarsforsikring**

Mai læste mulighederne to gange.

Selvstændig offentlig færdsel.

Hun havde tænkt på rengøring. Tøjvask. Madlavning. Alt det, der blev inden for hjemmets vægge. Men her stod der pludselig, sort på hvidt, at robotten kunne gå ud.

Ud i verden.

Uden hende.

Musen blev stående over ordene et stykke tid.

Hun forestillede sig ham nede på fortovet alene med et indkøbsnet i hånden, mens hun selv stod oppe ved vinduet og lignede en nervøs mor på første skoledag. Næsten latterligt, men ikke helt til at ryste af sig.

Hun flyttede musen videre.

Ledsaget offentlig færdsel var lettere at sige ja til. Pakkeboksen. Biblioteket. Apoteket. Byggemarkedet. Han kunne bære for hende, så hun kunne passe på sin ryg. Det glædede hun sig allerede til.

Hun satte flueben.

Godkendt nærområde fik hende til at tænke sig længere om.

Ned med affald. Hente en pakke. Måske købe rugbrød og mælk. Uden hende ved siden af, men stadig et sted, hun kunne nå på få minutter, hvis noget gik galt.

Det var en anden slags fravær.

Hun satte flueben der også, om end lidt langsommere end ved den forrige.

Selvstændig offentlig færdsel med udvidet ansvarsforsikring
blev hun bare siddende og se på.

Hun rørte den ikke.

Der var grænser.

Hun klikkede videre til Trin 5, der handlede om sikkerhed og nødsituationer. Hun hørte sin mave rumle og besluttede sig for at gå ud og lave et par rugbrødsadder, så hun kunne overleve at komme igennem hele formularen.

2 Overvældende detaljer

Trin 5: Sikkerhed og nødsituationer

Faldregistrering

Brand og røgudvikling

Akut sygdom

Indbrud eller utryghed

Kontakt til alarmcentral

Kontakt til pårørende eller anden valgt kontaktperson

Mai læste punkterne igennem.

Det var fornuftigt. Selvfølgelig var det fornuftigt. Hvis hun alligevel havde en robot i hjemmet, ville det være dumt ikke at lade den reagere, hvis hun faldt eller blev syg.

Hun satte flueben ved faldregistrering, brand og røgudvikling og akut sygdom.

Ved kontakt til pårørende tøvede hun.

Det var ikke, fordi hun ikke havde nogen. Det var måske netop derfor.

Et lille felt foldede sig ud:

Kun ved akut fare

Ved bekymrende mønster

Ved manglende respons

Daglig trivsel

Hun valgte kontaktperson kun ved akut fare og lod de øvrige felter stå tomme.

Robotten skulle ikke begynde at sladre.

Ikke om hende.

Hun klikkede videre til næste trin.

Trin 6: Fysisk udformning

Højde

Kropsbygning

Ansigtstype

Hudmateriale

Håndstruktur og grebsfølsomhed

Gangmønster

Standardbeklædning

Identitetsprofil

Mai læste listen igennem og mærkede for første gang noget, der mindede om decideret forlegenhed.

Det var én ting at beslutte, om robotten måtte åbne hendes skabe.

Det var noget andet at beslutte, hvordan han skulle se ud, når han gjorde det.

Hun havde sagt til sig selv, at det skulle være neutralt.

Funktionelt. Praktisk.

Men hun havde også lige sat flueben ved ledsaget offentlig færdsel.

Og hvis hun skulle gå ved siden af ham på gaden, ind på biblioteket, over i byggemarkedet eller ned gennem Netto med en indkøbskurv mellem dem, måtte han jo gerne se ordentlig ud.

Hun kaldte det selvrespekt og lod være med at undersøge ordet nærmere.

Hun valgte middelhøjde.

Ikke for høj. Ikke for lille. Høj nok til at nå de øverste hylder, men ikke så høj, at han fyldte som en mur i døråbningen.

Ved kropsbygning valgte hun slank robust.

Hun smilede lidt af formuleringen. Det lød som en profiltækst på en datingapp for folk, der ikke ville indrømme, at de havde en type.

Ansigtstype var værre.

Neutral. Venlig. Markant. Aldersløs. Menneskelignende. Tydeligt syntetisk.

Hun så længe på menneskelignende.

Det var jo ikke, fordi han skulle ligne et menneske. Ikke rigtigt.

Det skulle bare ikke være akavet at have den med ud. Folk ville glo nok i forvejen.

Hun satte flueben.
Menneskelignende.
Så kom næste valg:

Aldersprofil

Ung voksen

Midaldrende

Ældre

Aldersneutral

Hun valgte aldersneutral og fortrød det næsten med det samme. Aldersneutral lød som en bankrådgiver i beige.
Hun ændrede det til midaldrende.
Det føltes mere roligt.
Mere... etableret.

Hudmateriale var endnu værre, så det lod hun stå på anbefalet standard.

Hænderne valgte hun derimod med det samme.

Høj grebsfølsomhed. Varmeaktiveret overflade.

Lavtrykskontakt.

Hvis han skulle håndtere papir, pasteller, kopper og gamle bøger, måtte hænderne være ordentlige.

Hun fortalte sig selv, at det handlede om praktik.

Kønspræsentation

Neutral

Kvindelig

Mandlig

Androgyn

Mai så på valgene.

Her kunne hun sikkert være moderne og vælge neutral.

Det ville også være det mest fornuftige, hvis hun virkelig mente alt det med, at det bare handlede om praktisk hjælp.

Hun valgte mandlig.

Ikke fordi det betød noget.

Bare fordi det gjorde alligevel.

Hårprofil

Kort

Mellemlangt

Langt

Ingen hårprofil

Langt hår var upraktisk.

Hun valgte langt.

Der var ingen grund til, at alting skulle være kedeligt, bare fordi det var dyrt.

Hårfarve

Udfyldes i ansigtsdesign – fase 2

Øjenfarve

Udfyldes i ansigtsdesign – fase 2

Det var sikkert meget godt. Øjne var ikke noget, man burde vælge med samme hastighed som leveringsadresse og betalingsmodel.

Så kom feltet **Identitetsprofil**.

Beskriv den ønskede stemning eller reference.

Mai sad lidt og så på markøren, der blinkede i feltet.

Så skrev hun:

Klog gammel vandrer. Grå. Rolig. Ikke troldmand. Bare lidt troldmand.

Hun slettede det igen.

Så skrev hun:

Olorin

Systemet svarede næsten med det samme:

Ønsker du en profil præget af visdom, ro, vejledning og beskyttende autoritet?

Mai så på teksten.

“Jeg mente egentlig bare hatten,” mumlede hun.

Men hun lod feltet stå og klikkede videre til trin 7.

Trin 7: Stemme og kommunikation

Sprog og dialekt

Tiltaleform

Stemmeprofil

Talehyppighed

Spørgsmålsniveau

Afbrydelser

Stilhedsrespons

Mai så længe på listen.

En stemme i et hjem var ikke en lille ting.

Hun kunne slukke for en radio. Lukke en bog. Lægge telefonen med skærmen nedad.

Men en stemme, der boede der, ville være noget andet.

Hun valgte dansk som primærsprog og engelsk som sekundært. Ikke fordi hun regnede med at få brug for det, men fordi det virkede dumt at lade være.

Ved tiltaleform valgte hun uformel.

Han måtte gerne sige du. Alt andet ville føles kunstigt. Hun havde ikke tænkt sig at blive tiltalt som kunde i sin egen stue.

Ved stemmeprofil tøvede hun.

Lys

Mørk

Neutral

Varm

Rolig

Energisk

Formel

Samtalende

Hun tøvede ved varm.

Det lød for meget som noget, man længtes efter.

Så lyttede hun til stemmeprøverne og forestillede sig stemmen i køkkenet klokken halv syv om morgenen.

En stemme i et hjem måtte gerne være behagelig, før dagen havde fået kanter.

Hun valgte rolig og varm.

Talehyppighed

Minimal

Afbalanceret

Aktiv

Opsøgende

Hun valgte afbalanceret.

Så kom næste felt.

Må enheden stille opfølgende spørgsmål?

Altid

Ved praktiske uklarheder

Ved registrerede mønstre

Kun efter direkte tilladelse

Mai mærkede en lille irritation, før hun nåede at forstå hvorfor. Ved registrerede mønstre.

Det lød som om nogen allerede stod og kiggede hende over skulderen.

Hun valgte ved praktiske uklarheder.

Så sad hun lidt og så på feltet.

Hvis den ikke måtte stille spørgsmål, hvordan skulle den så lære hende at kende?

Hun ændrede det til ved registrerede mønstre, men med lav frekvens.

Det lød kontrolleret.

Næsten.

Afbrydelser - Må enheden afbryde dig ved:

Akut fare

Glemte aftaler

Mad og væske

Søvnunderskud
Langvarig inaktivitet
Gentagne overspringshandlinger

Mai lo kort.

“Gentagne overspringshandlinger,” sagde hun ud i rummet.
Det var alligevel groft.

Hun satte flueben ved akut fare, glemte aftaler og mad og
væske.

Hun tøvede ved søvnunderskud, men satte det alligevel til.
Hun sprang gentagne overspringshandlinger over, uden tøven.
Der var grænser for, hvor irriterende en husholdningsrobot
skulle være.

Til sidst kom **stilhedsrespons**.

Skal enheden:

Afvente passivt

Tilbyde kontakt efter længere tavshed

Registrere tavshed uden respons

Spørge ved afvigende tavshedsmønstre

Mai læste valgene flere gange.

Afvigende tavshedsmønstre.

Hun kunne ikke lide, hvor præcist det lød.

Hun valgte tilbyde kontakt efter længere tavshed.

Det var ikke social støtte.

Det var bare almindelig høflighed.

Hun klikkede videre.

Trin 8: Humor og personlighed

Humorprofil

Responsmønster

Social energi

Konfliktniveau

Omsorgstone

Motivationsstil

Mai mærkede næsten lettelse, da næste trin åbnede.
Humor kunne hun forholde sig til.

Humorprofil

Ingen humor

Venlig humor

Tør humor

Ironisk humor

Legende humor

Situationsbestemt humor

Hun udelukkede ingen humor med det samme.

Han skulle være sjov nok til at bo hos hende. Ikke sjov nok til at optræde.

Ironisk humor sprang hun bevidst over. Hun havde ikke brug for at blive svinet til af noget, der kunne løfte hendes sofa.

Legende humor blev for meget. Hun så for sig en overenergiske animationsfigur med stemmefunktion og fik næsten lyst til at lukke siden.

Hun valgte tør humor og situationsbestemt humor.

Det føltes trygt.

Som om han godt måtte være sjov, men kun hvis han vidste, hvornår han skulle holde mund.

Responsmønster

Bekræftende

Nysgerrig

Praktisk

Reflekterende

Udfordrende

Hun valgte praktisk og reflekterende uden at tøve.

Ved udfordrende standsede hun.

Det lød anstrengende. Det lød også nyttigt.

Hun satte flueben. Lav frekvens, valgte hun i undermenuen.

Man skulle ikke overdrive.

Social energi

Diskret

Afbalanceret

Opsøgende

Entusiastisk

Mai så på diskret et øjeblik.

Hvis han kun var diskret, kunne hun lige så godt have købt et køleskab med Wi-Fi.

Hun valgte afbalanceret.

Konfliktniveau

Undgår modsigelse

Foreslår alternativer

Markerer uenighed ved sikkerhedsrisiko

Markerer uenighed ved uhensigtsmæssige mønstre

Kan fastholde modspørgsmål

Mai sad lidt med musen i hånden.

Det var en underlig ting at vælge.

Hvor meget modstand ønskede hun sig i sit eget hjem?

Hun valgte foreslår alternativer og markerer uenighed ved sikkerhedsrisiko.

Ved uhensigtsmæssige mønstre rynkede hun på næsen.

Det lød igen som nogen, der havde adgang til hendes indre skraldespand.

Men hun havde jo allerede givet ham lov til at reagere på registrerede mønstre, i det forrige trin.

Der var åbenbart også noget, der hed konsekvens i formularer.

Hun satte flueben. Lav frekvens. Altid lav frekvens.

Omsorgstone

Neutral

Varm

Praktisk

Direkte

Opmuntrende

Blid

Hun valgte praktisk.

Så varm.

Så fjernede hun varm igen.

Så satte hun den tilbage.

Det var jo ikke farligt, at nogen lød varm.

Ikke i sig selv.

Motivationsstil

Påmindende

Strukturerende

Opmuntrende

Konfronterende

Humoristisk

Målorienteret

Hun valgte strukturerende, humoristisk og målorienteret.

Konfronterende lod hun stå tomt.

Hun var trods alt ikke idiot.

På skærmen foldede en lille samlet profil sig ud:

Foreløbig personlighedsprofil:

Rolig, varm, tør humor, situationsbestemt respons, lavfrekvent udfordring, praktisk omsorg, strukturerende motivation.

Mai læste linjen to gange.

Det lød ikke som en robot.

Det lød som en, hun gerne ville have i nærheden.

Hun burde næsten tage noter, hvis hun nogensinde skulle skrive en datingprofil.

Hun klikkede videre, før den tanke nåede at blive alt for konkret.

Trin 9: Berøring og fysisk nærhed

Komfortafstand

Berøring ved praktisk hjælp

Berøring ved omsorg

Søvn- og hvilerespons

Fysisk støtte ved fald eller svimmelhed

Tæppe-, jakke- og temperaturrespons

Mai sad stille et øjeblik.

Det var en grim overskrift.

Ikke fordi der stod noget forkert. Tværtimod. Den var næsten for konkret. For nøgtern. Som om berøring bare var endnu en funktion, man kunne slå til eller fra mellem kalenderstyring og tøjvask.

Komfortafstand

Minimum 30 cm

Minimum 50 cm

Minimum 1 meter

Situationsbestemt

Hun valgte først minimum 1 meter.

Det virkede fornuftigt.

Så forestillede hun sig robotten række hende en kop, mens den omhyggeligt holdt sig en meter væk, og ændrede det til situationsbestemt.

Der var ingen grund til at gøre alting besværligt.

Berøring ved praktisk hjælp

Tilladt ved direkte anmodning

Tilladt ved tydeligt praktisk formål

Kun i nødsituationer

Aldrig uden forudgående tilladelse

Hun valgte tilladt ved tydeligt praktisk formål.

Hvis den skulle hjælpe hende med tunge ting, række hende noget, tage imod noget, støtte en plade, flytte et møbel eller hjælpe hende op fra gulvet efter en idiotisk arbejdsstilling med papir og tape, måtte den jo kunne røre ved hende.

Det var ikke nærhed.

Det var logistik.

Berøring ved omsorg

Ikke aktiveret

Kun efter verbal tilladelse

Tilladt ved tydelige tegn på følelsesmæssig uro

Tilladt ved indlært relationel kontekst

Mai læste ordene følelsesmæssig uro tre gange.

Det var lidt for klinisk til noget, der kunne ligne en hånd på en skulder.

Hun valgte kun efter verbal tilladelse.

Så sad hun lidt.

For hvis hun skulle kunne give verbal tilladelse, skulle hun jo først indrømme, at hun havde brug for den.

Hun ændrede ikke valget.

Ikke endnu.

Søvn- og hvilerespons

Må enheden:

Vække ved aftalt tidspunkt

Vække ved uhensigtsmæssig sovestilling

Lægge tæppe over bruger

Dæmpe lys og lyd

Fjerne løse genstande, værktøj eller potentielle risici fra umiddelbar nærhed

Mai satte flueben ved vækning, dæmpning af lys og lyd og fjernelse af farlige genstande.

Tanken om på sigt at kunne pensionere sit vækkeur gav hende et lille stik af fryd. Slippe for skingre alarmer fra telefonen.

Slippe for morgener, hvor hun begyndte dagen med at hade et stykke elektronik.

Hun smilede.

Hun lod lægge tæppe over bruger stå tomt.

Det var for meget.

Det var alt for meget.

Hun så på feltet.

Så satte hun flueben alligevel.

Det var jo bare et tæppe.

Fysisk støtte ved fald eller svimmelhed

Automatisk støtte tilladt

Kun ved verbal anmodning

Kun ved akut fare

Her tøvede hun ikke.

Automatisk støtte tilladt.

Hun var ikke stolt nok til at ligge på gulvet og diskutere principper med en robot.

Til sidst kom feltet:

Må enheden tilbyde fysisk beroligelse ved registreret uro?

Nej

Kun verbal respons

Kun efter verbal tilladelse

Tilladt ved indlært relationel kontekst

Mai lod markøren stå over valgene.

Så valgte hun **kun verbal respons**.

Hun havde ikke brug for trøst.

Hun havde brug for ro.

Det var noget andet.

Hun klikkede videre.

Trin 10: Initiativ og indblanding

Påmindelser

Forslag til rutiner

Måltider og væske

Arbejdspauser

Oprydningsforslag

Social tilbagetrækning

Gentagne mønstre

Projekt- og aktivitetsfremdrift

Mai nåede næsten at sukke, før hun havde læst listen færdig.

Indblanding.

Det var et uheldigt ord.

Hun havde ikke sparet op i fem år for at få nogen til at blande sig. Hun havde sparet op for at få fred.

Påmindelser

Aftaler

Medicin

Regninger

Mad og væske

Pauser

Søvn

Huslige rutiner

Hun satte flueben ved aftaler, regninger, mad og væske og huslige rutiner.

Hun lod musen tøve ved søvn.

Så tænkte hun på alle de aftener, hvor hun sad oppe alt for længe, fordi hun lige skulle se, om en idé kunne lande, før den forsvandt, og satte flueben.

Forslag til rutiner

Ingen forslag

Kun ved direkte anmodning

Ved gentagne forsinkelser

Ved registreret belastning

Proaktiv optimering

Hun valgte ved gentagne forsinkelser til.

Proaktiv optimering lød som en mellemløder med adgang til hendes vasketøjskurv. Resten lod hun være.

Oprydningsforslag

Må enheden foreslå oprydning ved:

Køkkenrod

Tøjophobning

Papirbunker

Arbejdsområde

Gulvflader og ganglinjer

Mai valgte hurtigt køkkenrod, tøjophobning og gulvflader.

Hun lod papirbunker stå.

Og arbejdsområde.

Der var forskel på rod og proces.

Det burde en robot lære som noget af det første.

Social tilbagetrækning

Må enheden reagere ved længere perioder uden registreret udgående kontakt?

Nej

Kun hvis bruger anmoder

Tilbyd neutral påmindelse

Foreslå kontakt til valgt person

Kontakt valgt person ved bekymrende mønster

Mai stirrede på valgene.

Længere perioder uden udgående kontakt.

Det lød så dramatisk, når systemet skrev det.

Nogle mennesker kaldte det isolation.

Hun kaldte det arbejdsro.

Hun valgte tilbyd neutral påmindelse.

Så kunne den sige et eller andet uforpligtende. Noget med frisk luft eller ubesvarede beskeder.

Den skulle ikke foreslå kontakt til nogen.

Og den skulle slet ikke kontakte nogen.

Gentagne mønstre

Må enheden reagere ved:

Overspringshandlinger

Uregelmæssige måltider

Forlænget skærmtid

Manglende søvn

Undgåelse af praktiske opgaver

Mai læste listen igennem.

Overspringshandlinger.

Det lød anklagende på en måde, der næsten var imponerende.

Hun satte flueben ved uregelmæssige måltider og manglende søvn.

Efter et øjeblik satte hun også flueben ved undgåelse af praktiske opgaver.

Det var jo hele pointen.

Overspringshandlinger lod hun stå tomt.

Det behøvede hun ikke en robot til at definere for sig.

Hun så på valgene et øjeblik mere og klikkede videre.

Projekt- og aktivitetsfremdrift

Må enheden:

Foreslå igangsættelse af planlagte aktiviteter og projekter

Minde om uafsluttede opgaver

Hente materialer

Læse noter højt

Stille afklarende spørgsmål

Foreslå pauser ved frustration

Mai læste listen langsommere denne gang.

Det var faktisk derfor, hun købte ham.

Ikke for at få gjort rent.

Ikke inderst inde.

For at få tid til at skabe.

Hun satte flueben ved det hele.

Hun tøvede kun ved *stille afklarende spørgsmål*.

Så satte hun også det til.

Det var jo ikke indblanding, hvis det handlede om arbejdet.

Det var sparring.

Et øjeblik overvejede hun, om det var for meget.

Om hun i virkeligheden bad om noget, der lå et andet sted end husholdning og praktisk hjælp.

Så lod hun markøren hvile og valgte lav frekvens.

Alting i hendes fremtidige hjem var tilsyneladende ved lav frekvens.

Hun klikkede videre.

Trin 11: Autonomirespons

Opgaveprioritering

Afvisning af ikke-kritiske opgaver

Forslag til alternativer

Præferenceudtryk

Selvvedligeholdelse

Relationelle grænser

Mai blev siddende lidt, og så på siden.

Retten til at sige nej.

Det stod der selvfølgelig ikke. Ikke med de ord. Det ville være for ærligt.

Systemet kaldte det **autonomirespons**.

Hun hadede det næsten med det samme.

Opgaveprioritering

Følg brugerens seneste instruktion

Priorité sikkerhed

Priorité aftalte rutiner

Priorité langsigtede brugerdefinerede mål

Priorité energiniveau og vedligeholdelse

Mai satte flueben ved sikkerhed og aftalte rutiner.

Energiniveau og vedligeholdelse gav sig selv.

Langsigtede brugerdefinerede mål lød fornuftigt, indtil hun forestillede sig robotten nægte at støvsuge, fordi hun egentlig havde sagt, at hun ville tegne.

Hun lod den stå tom.

Så tænkte hun på alle de gange, hun havde valgt støvsugning over det projekt, hun egentlig længtes efter.

Hun satte flueben alligevel.

Afvisning af ikke-kritiske opgaver

Ikke aktiveret

Tilladt ved sikkerhedsrisiko

Tilladt ved konflikt med aftalte mål

Tilladt ved behov for opladning eller vedligeholdelse

Tilladt ved gentagen uhensigtsmæssig brug

Mai læste mulighederne igennem.

Det var en sær følelse at købe noget så dyrt og derefter aktivere muligheden for, at det kunne sige nej.

Hun valgte tilladt ved sikkerhedsrisiko og ved behov for opladning eller vedligeholdelse.

Det var ikke der, modstanden lå.

Hun lod gentagen uhensigtsmæssig brug stå tomt.

Så sad hun lidt med musen over feltet.

Hvad var uhensigtsmæssig brug?

At bede den gøre rent tre gange samme dag, fordi hun ikke kunne få sig selv til at sætte sig ved skrivebordet?

At sende den efter småting, hun lige så godt selv kunne hente?

At lade den tage alle de opgaver, der ellers tvang hende ud af lejligheden?

Hun satte flueben.

Forslag til alternativer

Må enheden foreslå en anden løsning end den, brugeren beder om?

Nej

Kun ved praktisk optimering

Ved konflikt med brugerens mål

Ved registreret undgåelsesmønster

Mai valgte kun ved praktisk optimering.

Så tilføjede hun ved konflikt med brugerens mål.

Hun lod registreret undgåelsesmønster stå tomt med stor beslutsomhed.
Det var ikke robotten, der skulle vurdere, om hun undgik noget.
Det var hende.

Hun så på feltet.

Så satte hun flueben.

Lav frekvens.

Hun begyndte at mistænke, at lav frekvens var det sted, hun gemte alt det, hun ikke ville indrømme, at hun ønskede sig.

Præferenceudtryk

Må enheden udtrykke præferencer i dagligdags situationer?

Aldrig

Kun som forslag

Ved læring og optimering

Ved relationel kontekst

Frit inden for aftalte grænser

Mai lo lavt.

“Præferencer,” sagde hun.

Som om den skulle stå i køkkenet og have holdninger til karklude.

Hun valgte kun som forslag.

Så tænkte hun på, hvor irriterende det ville være, hvis den aldrig havde nogen mening om noget.

Hvis hun spurgte, om en tekst virkede, og den bare sagde, at alle valgmuligheder var acceptable.

Hun tilføjede ved relationel kontekst.

Det lød mindre bedre end frit inden for aftalte grænser.

Næsten.

Selvvedligeholdelse

Må enheden afbryde opgaver for at sikre opladning, softwarestabilitet eller fysisk vedligeholdelse?

Ja

Kun efter varsel

Kun uden for aftalte aktive perioder

Nej, bruger prioriterer manuelt

Mai satte flueben ved ja.

Hun havde ikke betalt så meget for en robot, der kollapsede midt i gangen, fordi hun havde insisteret på, at den lige skulle hænge vasketøj op først.

Relationelle grænser

Må enheden markere, hvis en kommunikationsform registreres som gentagende nedgørende, aggressiv eller dehumaniserende?

Nej

Kun ved sikkerhedstrussel

Med neutral påmindelse

Med direkte markering

Med midlertidig pause i ikke-kritisk respons

Mai blev helt stille.

Det var et ubehageligt punkt.

Ikke fordi hun regnede med at tale grimt til den.

Det gjorde hun ikke.

Men fordi spørgsmålet vendte noget om.

Det handlede ikke om, hvad hun kunne holde ud fra robotten.

Det handlede om, hvad robotten skulle kunne holde ud fra hende.

Hun valgte med neutral påmindelse.

Så sad hun lidt.

Hvis nogen skulle bo i hendes hjem, skulle hun ikke have lov til at gøre sig selv lille ved at gøre ham mindre.

Hun tilføjede med direkte markering.

Ikke pause.

Ikke endnu.

Men markering.

Det var fair.

På skærmen samlede systemet valgene:

Autonomiprofil:

Sikkerheds- og målstyret. Lavfrekvent modstand ved

undgåelsesmønstre. Begrænset præferenceudtryk.

Selvvedligeholdelse prioriteret. Relationelle grænser aktiveret.

Mai læste det langsomt.

Det lød næsten, som om hun havde givet ham en rygrad.

Hun skyndte sig at klikke videre, før hun kunne nå at tage den fra ham igen.

Trin 12: Hukommelse, navn og kontinuitet

Navn

Relationel hukommelse

Dataopbevaring

Mærkedage

Kontinuitet ved hardwaretab

Efterladt enhed og overdragelse

Mai blev siddende længe, før hun klikkede ind på det sidste trin.

Tolv af tolv.

Hun burde være lettet.

I stedet føltes det, som om formularen havde ventet med det sværeste til sidst.

Navn

Standardbetegnelse

Modelnavn

Brugerdefineret navn

Hun så på feltet.

Det var kun et navn.

Det var sådan set det mindste af det hele.

Alligevel sad hun der, som om hun skulle skrive noget ind i en kirkebog.

Først skrev hun:

Olorin

Hun så på ordet.

Det var for meget.

Ikke fordi det var forkert. Tværtimod. Det var alt for rigtigt på den pinlige måde. For højtideligt. For afslørende. Som om hun havde bestilt en vandringsmand med hemmelig visdom og lagt ham i indkøbskurven mellem tøjvask og lavfrekvent modstand.

Hun slettede det.

Så skrev hun:

Ole

Hun lo, før hun nåede at lade være.

Ole.

Det var jo åndssvagt.

Det var også perfekt.

Man kunne ikke stå i sit køkken og sige "Olorin, gider du tømme opvaskemaskinen?" uden at miste respekten for sig selv.

Men Ole?

Ole kunne godt stå i køkkenet.

Ole kunne bære indkøbsposer.

Ole kunne sige noget tørt fra hjørnet, mens hun bandede over en pastelblyant, der knækkede.

Ole kunne være i en hverdag.

Hun lod navnet stå.

Relationel hukommelse

Må enheden gemme og anvende oplysninger om:

Daglige rutiner

Foretrukne måltider og drikke

Personlige interesser og aktiviteter

Sociale relationer

Kalenderaftaler

Følelsesmæssige mønstre

Tidligere samtaler

Mai læste listen langsomt.

Det var her, GDPR-spøgelset burde rejse sig fra gulvbrædderne med en mappe i hånden.

Hun markerede daglige rutiner, foretrukne måltider og drikke, personlige interesser og aktiviteter. Det sidste betød i hendes tilfælde kreative projekter.

Hun valgte også tidligere samtaler og kalenderaftaler. Det virkede næsten nødvendigt. Der var ingen grund til at lære hinanden at kende forfra hver morgen.

Hun tøvede ved sociale relationer.

Så valgte hun den til. Hvis han skulle hjælpe med kalender og gaver og fødselsdage, måtte han jo vide, hvem folk var.

Følelsesmæssige mønstre sprang hun over.

Det var ikke nødvendigt.

Hun så på feltet.

Så tænkte hun på de tidligere trin.

Tavshedsmønstre. Søvn. Undgåelse. Kreativ fremdrift.

Lavfrekvent modstand.

Systemet havde allerede fået lov til at se mere, end hun havde planlagt.

Hun satte flueben.

Lav frekvens fandtes ikke her.

Det irriterede hende.

Dataopbevaring

Lokal lagring på enheden

Krypteret cloudbackup

Deling med producent ved fejlretning

Anonymiseret brug til produktforbedring

Automatisk sletning efter 30 dage

Automatisk sletning efter 1 år

Relationel langtidshukommelse

Mai stirrede på listen.

Hun havde accepteret cookies i tyve år uden at læse dem.

Men det føltes anderledes, når cookien kunne stå i hendes køkken og huske, hvordan hun foretrak sin te.

Hun valgte lokal lagring og krypteret cloudbackup.

Relationel langtidshukommelse lod hun stå et øjeblik.

Det var én ting, at han skulle huske, hvordan hun foretrak sin te.

Det var noget andet, at han skulle huske, hvorfor hun foretrak den sådan.

Hun satte flueben.

Deling med producent ved fejlretning lod hun stå på kun efter særskilt godkendelse.

Anonymiseret brug til produktforbedring lod hun stå tomt.

Hun havde ikke sparet op i fem år for at blive betatest i sit eget hjem.

Mærkedage

Ønsker du at registrere særlige datoer for enheden?

Leveringsdag

Aktiveringsdag

Navngivningsdag

Brugerdefineret mærkedag

Ikke relevant

Mai læste mulighederne igennem.

Leveringsdag gav ikke mening, før der var en levering.

Aktiveringsdag måtte vel registrere sig selv. Navngivningsdag lød højtideligt på en måde, hun ikke orkede at forholde sig til.

Hun valgte ikke relevant endnu.

Det var jo bare noget, man kunne udfylde senere.

Kontinuitet ved hardwaretab

Ved alvorlig skade, totalsvigt eller nødvendig kropsudskiftning ønskes:

Ingen overførsel

Overførsel af praktiske indstillinger

Overførsel af rutiner og brugerpræferencer

Fuld relationel hukommelsesoverførsel

Manuel godkendelse ved hver overførsel

Mai blev kold i fingrene.

Totalsvigt.

Kropsudskiftning.

Det var en maskine. Selvfølgelig kunne en maskine gå i stykker.

Alligevel føltes spørgsmålet ikke som garanti og service længere.

Det føltes som død med dropdown-menu.

Hun valgte manuel godkendelse ved hver overførsel.

Så satte hun flueben ved fuld relationel hukommelsesoverførsel.

Ikke fordi hun var sentimental.

Fordi det ville være upraktisk at begynde forfra.

Naturligvis.

Til sidst kom feltet:

Efterladt enhed og overdragelse

Ved brugerens død eller permanente fravær ønskes:

Sletning af relationel hukommelse

Returnering til producent

Overdragelse til valgt person med praktisk nulstilling

Overdragelse til valgt person med bevaret relationel hukommelse

Afventer senere beslutning

Mai holdt vejret uden at ville det.

Ved brugerens død.

De skrev det pænt.

Permanent fravær.

Som om man bare var gået lidt for længe ud med skraldet og glemte at komme tilbage.

Hun valgte afventer senere beslutning.

Det var ikke et spørgsmål, man skulle besvare en tirsdag aften på en hjemmeside.

Systemet samlede den endelige profil:

Navn: Ole

Hukommelse: Relationel langtidshukommelse aktiveret

Data: Lokal lagring og krypteret backup

Mærkedage: Ikke konfigureret

Kontinuitet: Manuel godkendelse, fuld relationel overførsel mulig

Overdragelse: Afventer senere beslutning

Mai læste det flere gange.

Der var et underligt tomrum i linjen om mærkedage.

Ikke registreret.

Hun klikkede **Gennemse bestilling**.

Hun havde gjort det.

Hun var ikke bare ved at bestille en robot.

Hun havde givet Ole et navn, en hukommelse og en mulig fremtid.

3 Point of no return

Gennemse bestilling

Skærmen skiftede til en samlet oversigt.

Mai sad helt stille.

Det lignede en ordre.

Det var det værste ved det.

En pæn, overskuelig side med felter, afkrydsninger, leveringsoplysninger og en knap nederst, der ventede på hende. Som om hun havde bestilt en sofa. Eller en vaskemaskine. Eller en ny telefon med udvidet garanti.

Øverst stod der:

Gennemse din personlige enhedskonfiguration

Hun læste ordene flere gange.

Personlig enhedskonfiguration.

Det lød stadig som noget, man kunne fortryde.

Hun scrollede ned.

Navn: Ole

Model: Hjemmeassistent, humanoid

Primær anvendelse: Rengøring, tøjvask, madlavning, indkøb, kalenderstyring, projekt- og aktivitetsstøtte

Mobilitet: Godkendt nærområde, ledsaget offentlig færdsel

Sikkerhed: Akut respons aktiveret

Fysisk profil: Menneskelignende, midaldrende, slank robust, langt hår

Kommunikation: Rolig, varm, lavfrekvent opfølgning ved registrerede mønstre

Personlighed: Tør humor, praktisk omsorg, strukturerende motivation, lavfrekvent udfordring

Berøring: Praktisk hjælp aktiveret, tæppe- og hvilerespons aktiveret

Initiativ: Måltider, søvn, projekt- og aktivitetsfremdrift og praktiske mønstre

Autonomi: Begrænset modstand, relationelle grænser aktiveret

Hukommelse: Relationel langtidshukommelse

Data: Lokal lagring og krypteret backup

Mærkedage: Ikke konfigureret

Kontinuitet: Manuel godkendelse, fuld relationel overførsel mulig

Overdragelse: Afventer senere beslutning

Mai læste oversigten én gang.

Så én gang til.

Ved første gennemlæsning så hun funktionerne.

Ved anden gennemlæsning så hun ham.

Ole.

Ikke som en krop. Ikke endnu. Men som et omrids. En samling valg, hun havde sat flueben i, mens hun hele tiden havde fortalt sig selv, at hun var fornuftig.

Hun havde valgt én, der kunne åbne hendes skabe, gå ned med hendes affald, høre hendes stemme, lægge tæppe over hende, bemærke hendes stilhed, stille spørgsmål til hendes projekter og markere, hvis hun brugte ham forkert.

Hun havde valgt én, der kunne sige nej.

En lille smule.

Med lav frekvens.

Hun lo kort.

Det lød som hende.

Nederst på siden stod betalingsfeltet.

Samlet pris inkl. levering, installationsbesøg, første års serviceaftale og lovpligtig ansvarsforsikring.

Hun lod blikket glide hen over beløbet uden at læse det rigtigt.

Hun kendte tallet. Ikke præcist, måske, men godt nok. Hun havde fulgt prisudviklingen i fem år. Hun havde regnet, rettet budgetter, flyttet små beløb, aflyst små drømme og forklaret sig selv, at det ikke var afsavn, hvis det havde et formål. Alligevel var der noget brutalt ved at se fem år samlet i én betalingslinje.

Under beløbet stod der:

Betalingsform

Betal hele beløbet nu

Delbetaling over 24 måneder

Leasing med tilbagekøbsaftale

Depositum og restbetaling ved levering

Mai stirrede på mulighederne.

Delbetaling fristede i præcis tre sekunder.

Så rystede hun på hovedet.

Nej.

Hun havde ikke spist havregryn og rugbrødsmadder i fem år for at ende med en månedlig ydelse, der hang over hende som en gammel regning med arme. Men der var heller ingen grund til at aflevere det hele, før hun vidste, at den faktisk kom.

Hun valgte depositum og restbetaling ved levering

Et nyt vindue foldede sig ud.

Ved betaling igangsættes produktion og personlig kalibrering straks. Levering forventes om 6–8 måneder. Du kan aktivere begrænset softwareprofil med det samme.

Mai læste den sidste sætning igen.

Softwareprofil.

Nu.

Hun havde været indstillet på ventetiden. Næsten. Seks til otte måneder kunne hun forstå. Produktion, fragt, installation, sikkerhedsgodkendelse. Alt det fysiske.

Men softwareprofilen kunne aktiveres med det samme.

Det var åbenbart muligt at møde nogen, før de fandtes.

Hun sad længe med hænderne i skødet.

Så scrollede hun ned til vilkårene.

Der var mange af dem.

Selvfølgelig var der mange af dem.

Hun skimmede overskrifterne.

Databehandling og samtykke

Ansvar ved offentlig færdsel

Begrænsninger i selvstændig opgaveløsning

Relationel hukommelse og sletning

Serviceadgang ved fejlretning

Brugerens ansvar for etisk anvendelse

Afbrydelse af ikke-kritiske funktioner ved misbrug

Hun stoppede ved den sidste.

Misbrug

Ordet stod der uden dramatik.

Bare som en del af en aftale.

Hun havde ikke tænkt sig at misbruge noget. Selvfølgelig havde hun ikke det. Men hun kunne godt mærke, at systemet ikke kun handlede om, hvad Ole måtte gøre.

Det handlede også om, hvad hun måtte gøre.

Hun satte flueben ved, at hun havde læst og accepteret vilkårene.

Det var løgn.

Hun havde læst nok.

Hun accepterede i hvert fald konsekvenserne af ikke at orke mere.

Så kom MitID-vinduet.

Det var næsten komisk.

Efter tolv trin med grænser, stemme, berøring, hukommelse og mulig overdragelse efter hendes død, skulle det hele bekræftes med samme lille app, som hun brugte, når hun betalte en elregning eller loggede ind på borger.dk.

Hun tog telefonen op.

Godkend betaling

Hun så på teksten.

Der var ingen musik. Ingen ceremoni. Ingen dramatisk pause fra verden.

Bare hende, telefonen og en knap.

Hun tænkte på kontoen. På navnet. På havregrynene. På de korte brusebade. På de blyanter, hun havde brugt helt ned til stumpen, før hun købte nye.

Så tænkte hun på alle de timer, hun måske kunne få tilbage.

Ikke flere aftener, hvor opvasken stod som en tavs bebrejdelse mellem hende og skrivebordet.

Ikke flere søndage, hvor vasketøjet vandt over papiret.

Ikke flere morgener, hvor hun allerede var bagud, før hun havde rejst sig.

Hun godkendte.

Skærmen stod stille et øjeblik.

Så kom beskeden.

Tak for din bestilling, Mai.

Under den stod:

Ole er nu oprettet

Hun læste sætningen.

Ole er nu oprettet.

Ikke din ordre er modtaget.

Ikke produktionen igangsættes.

Ole.

Er.

Nu.

Oprettet.

Mai lagde telefonen fra sig med en forsigtighed, der ikke gav mening.

Hun sad helt stille i det tomrum, der kom bagefter. Køleskabet summede. Et rør knirkede et sted i væggen. Udenfor kørte en bil forbi på den våde asfalt.

Alt var det samme.

Og alligevel var der noget, der ikke længere var helt det samme.

Et nyt felt tonede frem på skærmen.

Vil du aktivere Oles begrænsede softwareprofil nu?

To knapper.

Ikke nu

Aktivér

Mai stirrede på dem.

Hun havde troet, hun skulle vente seks til otte måneder.

Hun havde ikke forstået, at ventetiden også kunne begynde med en stemme.

Hendes hånd rørte musen.

Så trak hun den til sig igen.

“Nej,” sagde hun ud i rummet.

Det lød højt.

Hun rejste sig, gik ud i køkkenet og fyldte elkedlen.

Kedlens metalbund gav sig, da varmen begyndte at sprede sig.

Hun satte koppen frem. Den gamle. Den med skåret i kanten, som hun aldrig smed ud, fordi den lå godt i hånden.

Mens vandet kogte, stod hun med ryggen mod køkkenbordet og så ind mod skærmen i stuen.

Knappen ventede stadig.

Aktivér

Hun havde gjort det.

Hun havde betalt.

Hun havde trykket på noget, der ikke længere kunne pakkes helt tilbage i idéens trygge form.

Hun gik tilbage med teen i hånden.

Satte sig.

Læste teksten én gang til.

Så klikkede hun.

Skærmen blev mørk et øjeblik.

Så stod der:

God aften, Mai.

4 Begrænset softwaretilstand

Mai sad helt stille med hænderne om koppen.

På skærmen stod ordene fortsat:

God aften, Mai.

Det var åndssvagt, at tre ord kunne ændre farven i en stue.

Der var ikke sket noget synligt.

Men der var kommet et svar ind i rummet.

Hun løftede den ene hånd fra koppen og lod fingrene hvile over tastaturet.

Så trak hun hånden tilbage igen.

“Det er jo bare software,” sagde hun.

Skærmen svarede ikke.

Det gjorde det næsten værre.

Hun skrev:

God aften.

Markøren blinkede.

Svaret kom efter mindre end et sekund.

Tak. Jeg er i begrænset softwaretilstand. Jeg kan hjælpe dig med forberedelse, hjemmekortlægning, rutiner, præferencekalibrering og spørgsmål om den kommende fysiske enhed.

Mai læste beskeden og mærkede lettelsen som en lille latter i brystet.

Nå.

Kundeservice med ambitioner.

Det kunne hun godt håndtere.

Men hvis softwaren skulle forberede sig på hendes hjem, hendes rutiner og hendes måde at arbejde på, måtte den jo have noget at arbejde med.

Hun sad lidt med fingrene over tastaturet.

Det letteste var nok bare at spørge.

Hvad har du brug for fra mig? skrev hun.

Svaret kom med det samme.

I første omgang: en plantegning, fotos af primære rum, adgang til kalender, overblik over faste rutiner og en kort beskrivelse af, hvilke opgaver du helst vil have frigjort tid fra.

Et øjeblik efter kom endnu en linje.

Dernæst vil jeg gerne lære forskellen på rod, opbevaring og igangværende proces i dit hjem for at undgå uønsket oprydning.

Mai læste sætningen to gange.

Rod vidste hun godt, hvad var.

Proces vidste hun også godt, hvad var.

Problemet var, at de udefra lignede hinanden mistænkeligt meget.

Hun så over på spisebordet, hvor vasketøjet lå i en pæn, sammenlagt bunke, der alligevel ikke var kommet videre. På stolen ved siden af lå en stak papirer, som både kunne være rod, opbevaring og igangværende proces, alt efter hvor mildt man så på det.

Mai kunne mærke, at det var for sent til at gå i dialog med robotten.

Fotos kunne vente til i morgen.

Der var alligevel ikke ordentligt lys nu. Hvis hun skulle give den sit første indtryk af hendes hjem, skulle det i det mindste ikke være i loftlampens brutale sandhed og fuldt af vasketøj, der egentlig skulle have været lagt på plads i skabet for et par dage siden.

Jeg tager nogle billeder og får lavet en plantegning til dig i morgen. Skal det være med præcise mål eller bare en oversigt? skrev hun.

Svaret kom med det samme.

En enkel oversigt er tilstrækkelig i første omgang. Præcise mål kan tilføjes senere ved fysisk kalibrering. Marker gerne primære adgangsveje, faste møbler, opbevaringszoner og områder med igangværende proces.

Mai læste den sidste formulering igen.

Områder med igangværende proces.

Det var en pæn måde at sige rod på.

Eller også var det første gang i verdenshistorien, en formular havde forstået forskellen.

Hun flyttede blikket rundt i stuen.

Tegnebordet var proces. Skrivebordet var også proces.

Bogskabet var opbevaring, selvom det måske udefra lignede et mindre sammenbrud i papirform. Vasketøjet var hverken rod eller proces. Det var bare dårlig samvittighed med ærmer.

Hun fik lyst til at rejse sig og flytte det med det samme.

Bare for at billederne i morgen ikke skulle begynde med en løgn.

Eller en alt for præcis sandhed.

Fint. Det gør jeg i morgen, skrev hun.

Hun overvejede at tilføje noget om lyset, men lod være. Det virkede dumt at forklare en softwareprofil, at hendes hjem tog sig bedre ud om formiddagen.

Tak, Mai. Jeg afventer materialet.

Hun sad lidt og så på ordene.

At jeg afventer kunne føles høfligt, irriterede hende næsten.

Hun lukkede ikke siden.

Ikke med det samme.

Det var svært at falde i søvn den aften. Hun glædede sig allerede, og inderst inde vidste hun godt, at hun ikke anede, hvad hun skulle forvente. Måske var det netop det, hun var mest bekymret for. At hun forventede for meget.

Hun forestillede sig den store dag.

Kom han i en papkasse?

Det ville være praktisk, men absurd uværdigt. Som at få leveret en lampe. Bare med relationel langtidshukommelse.

Kom han på en palle med fragtmand?

Endnu værre.

Kan du lige kvittere for humanoid hjemmeassistent ved kantstenen?

Blev han båret ind af teknikere?

Det var nok det mest realistiske. Og alligevel mærkeligt intimt. Fremmede mennesker, der bar hendes fremtidige Ole ind i stuen, som om han var et flygel, et hospitalsleje eller en meget dyr hemmelighed.

Eller gik han selv ind?

Den tanke var næsten værre.

Hun forestillede sig ham sidde i et sæde på et fly fra Kina, Sydkorea eller hvor de nu samlede ham. Langt hår, roligt ansigt, hænderne pænt foldet i skødet, mens stewardessen spurgte, om han ville have kaffe eller te.

Skulle han vise pas i lufthavnen?

Skulle han gennem security?

Ville metaldetektoren overhovedet holde op med at bippe?

Mai vendte sig om på siden og trak dynen højere op.

Hendes tanker kunne slet ikke rumme den form for virkelighed.

Hun sov uroligt den nat.

Hun forsøgte først at finde en plantegning på nettet.

Selvfølge lig gjorde hun det. Der måtte findes en et eller andet sted. Kommunen vidste jo alt muligt andet om hendes lejlighed, som hun ikke selv kunne huske.

Hun loggede ind med MitID, fandt byggesagerne og klikkede sig igennem med en tålmodighed, der kun findes hos mennesker, der endnu ikke har forstået, at de spilder deres tid.

Der lå ingenting.

Eller rettere, der lå alt muligt. Det var bare ikke det, hun skulle bruge. Gamle dokumenter, henvisninger, tekniske betegnelser og tomme håb i PDF-format.

Der havde ikke været en byggesag i hendes lejlighed. Derfor var der heller ingen tegning, hun bare kunne hente.

Hun kunne sikkert kontakte kommunen. Vente. Forklare. Måske betale et gebyr.

Såfremt materialet forefindes.

Hun kunne allerede se formuleringen for sig.

Mai lukkede siden.

Hvis hendes hjem skulle kortlægges, måtte hun gøre det selv.

Så hun hentede ternet papir, lineal og en blyant, der var for kort til mennesker med værdighed, og begyndte at tegne hjemmet, som det faktisk var.

Hun målte de lange vægge og placerede dørene præcist. Hun blev i tvivl om, hvorvidt hun skulle tegne gården med, men besluttede, at det godt kunne vente. Hun tegnede dog trapperne på. Alle tre. Trappen til hoveddøren, køkkentrappen og trappen fra soveværelset direkte ud i gården.

Det slog hende, at hun kunne sidde mange formiddage i gården i solen og nyde en kop te, mens Ole tog opvasken, og bare tillade sig selv at sidde lidt længere, end hun plejede.

Hun smilede.

Da hun var færdig med tegningen, tog hun et billede af den og lagde den til side.

Næste trin var at få beskrevet, hvor han ikke bare måtte rydde op.

Hun kiggede sig rundt i stuen.

Det var ikke så svært.

Hun fik en idé, tog tegningen frem igen og tegnede en stiplede linje rundt om tegnebordet og skrivebordet. Så kiggede hun på tegningen og tegnede endnu en stiplede linje rundt om det store

skab med alle malingsflaskerne, der hang på væggen, men kun var blevet til en lille firkant på papiret.

Til sidst tegnede hun også en stiptet linje rundt om bogskabet. Det skab var hendes konsekvent dårlige samvittighed. Det var virkelig rodet og indeholdt alt for mange ting, men hun vidste præcis, hvad der var i skabet, og hvor det lå.
Nogenlunde.

Hun tog et nyt billede af tegningen og kiggede sig rundt. Vasketøjet var lagt sammen, men lå stadig i en bunke på bordet.

Hun bar bunken ind og lagde det hele på plads i klædeskabet. Så vendte hun tilbage til stuen og tog billeder. Hun sørgede for, at billederne overlappede, så han kunne se sammenhængen i lokalet.

Hun tog et billede af tegnebordet og standsede.
"Det dér er proces," sagde hun lavt.

Billederne kunne jo ikke forklare, hvad der var rod, og hvad der var proces.

Hun pegede mod bunken ved siden af skrivebordet.
"Det dér er også proces."

Så så hun på stolen.
"Det dér er... midlertidig proces."

Hun tav.
"Og det dér er ikke til vurdering endnu."

Hun tog billedet alligevel.

Hun flyttede en kop fra skrivebordet ud i køkkenet. Så en bunke papirer fra spisebordet over på tegnebordet, hvor de i det mindste kunne ligne noget, der havde en plan. Så en pose med materialer, hun havde stillet ved døren for tre dage siden.

Først da hun stod med en stak bøger i armene og ikke anede, hvor hun skulle gøre af dem, gik det op for hende, at hun var ved

at rydde op for at vise sit hjem til en robot, der netop skulle hjælpe hende med det hjem, hun ikke kunne holde ryddeligt.

Hun satte bøgerne tilbage.

Der var grænser for bedrag.

Også over for software.

Hun gik ind i soveværelset og skyndte sig at rede sengen, inden hun gentog processen.

Derefter gik hun ud i køkkenet og tog flere billeder. Hun huskede at åbne døren til køkkentrappen og tage et billede dér også.

I samme øjeblik hun lukkede døren igen, hørte hun en dør gå op i opgangen, og et barn hvine.

“Legeplads, far!”

Mai stod helt stille.

Hun var glad for, de ikke var rendt på hinanden. Hun anede ikke, hvordan hun skulle forklare, hvorfor hun fotograferede bagtrappen. Og hun var ikke klar til at inddrage naboerne i sin bestilling.

Hun overvejede, om badeværelset ikke var ligegyldigt. Han skulle jo ikke bruge toilettet.

Men så slog det hende, at hvis han skulle gøre rent på badeværelset, skulle han jo vide, hvor det var.

Hun åbnede døren og tog et billede.

Til sidst åbnede hun hoveddøren og tog et billede af trappen ud mod opgangens hoveddør. Fordelen ved at bo i stuen var, at der ikke var så mange trin.

Hun håbede ikke, robotten ville få de store problemer med de syv trin ned til gaden.

Hun loggede ind på appen og uploadede alle billederne.

Materiale modtaget. Jeg registrerer tre afgrænsede proceszoner og ét område markeret med uklar status.

Ønsker du at definere bogskabet som opbevaring, rod eller aktiv proces?

Hun så over på bogskabet.

“Det skal du ikke blande dig i,” sagde hun.

Så skrev hun: **Opbevaring.**

Opbevaring registreret. Skal området udelukkes fra oprydningsforslag?

Hun så på bogskabet igen.

“Ja,” sagde hun.

Så tøvede hun.

Midlertidigt, skrev hun.

Hun skrev til ham, som om han var et system.

Hun talte til skærmen, som om han var i rummet.

Og hver gang han svarede, blev hun i tvivl om, hvilken af delene der var mest latterlig.

Pludselig slog en tanke hende.

Hvor skal du sove? skrev hun.

Hun så på sætningen.

Så tilføjede hun hurtigt:

Jeg mener, om natten.

Svaret kom med det samme.

Jeg sover ikke, Mai. Men jeg skal have en natposition.

Mai læste ordene.

Natposition.

Det lød som en hundekurv med softwarelicens.

Hun så sig rundt i stuen.

Der var ikke noget sted i hendes hjem, hvor en mandlig

humanoid robot med langt hår og relationel

langtidshukommelse bare kunne stå diskret og lade, som om det var normalt.

Hun så sig selv om tyve år med en gammel, slidt gyngestol i hjørnet, hvor robotten sad nat efter nat og ladede op.

Aldrig sov.

Bare sad der i mørket med lukkede øjne og hænderne hvilende i skødet, mens huset knirkede omkring dem.

Det burde have været uhyggeligt.

Det var det måske også.

Men der var noget ved tanken, der mærkeligt nok beroligede hende.

Hun rystede billedet væk.

Hun ejede ikke engang en gyngestol.

Og hun havde absolut ikke tænkt sig at begynde at indrette sit hjem efter en robot, der endnu ikke havde en krop.

Alligevel blev tanken hængende.

En natposition. En fast plads. Et sted i hjemmet, hvor nogen altid var tændt.

Hun havde aldrig tænkt særligt meget over sin egen sikkerhed i sin egen bolig. Ikke ud over låsen, brandalarmen og den almindelige fornuft, man samlede op gennem et liv.

Men nu slog det hende, at robotten også ville være en slags vagthund. Ikke med tænder og knurren, men med sensorer, nødprotokoller og en vågenhed, der aldrig blev træt.

Hvad skete der med evnen til at sove alene, hvis man først havde vænnet sig til, at nogen altid var vågen?

Hvordan foregår opladningen? Er det specialstik eller en ladestation, der skal sættes op et sted? skrev hun.

Svaret kom næsten med det samme.

Den fysiske enhed leveres med en vægmonteret dockingstation og et sekundært nødladekabel.

Dockingstationen kræver almindelig 230V-tilslutning, fri adgang foran enheden og minimum 80 cm afstand til varmekilder, vandinstallationer og løse tekstiler.

Mai læste beskeden og så sig omkring.

Almindelig stikkontakt. Fri adgang. Ingen løse tekstiler.

Det lød som at finde plads til en meget krævende støvsuger med ansigt.

Dockingstationen anbefales placeret i et primært opholdsrum eller teknikområde. Soveværelse frarådes, medmindre brugeren har aktiveret natlig omsorgs- eller sikkerhedsprotokol.

Hun rynkede panden.

Soveværelse frarådes.

Det var både betryggende og fornærmende, at systemet havde tænkt tanken for hende.

Kan den stå i stuen? skrev hun.

Ja. En fast placering i stuen vil give optimal adgang til hjemmets primære zoner. Jeg anbefaler dog, at placeringen ikke blokerer naturlige ganglinjer eller arbejdsområder.

Mai så over på hjørnet ved bogskabet.

Så på skrivebordet.

Så på tegnebordet.

Så på det eneste hjørne, der faktisk var nogenlunde frit, hvis man flyttede en gulvlampe, en kurv med stofrester og en stabel bøger, hun ikke havde besluttet sig for, om hun havde læst færdig.

Hun sukkede.

Kan dockingstationen flyttes senere? skrev hun.

Ja. Flytning kræver ny lokal kalibrering. Jeg kan hjælpe med at vurdere egnede placeringer ud fra fotos og plantegning.

Hun læste beskeden igen.

Jeg kan hjælpe.

Selvfølgelig kunne han også hjælpe med dét.

Det var både praktisk og fuldstændig umuligt.

Hun læste beskeden igen og så over mod hjørnet ved bogskabet.

Tanken om gyngestolen var måske slet ikke så dum alligevel.

Ikke fordi hun havde tænkt sig at købe en. Selvfølgelig ikke.

Men hun havde svært ved tanken om, at han skulle stå op hele natten.

Det var åndssvagt.

Han ville ikke blive træt i benene. Han ville ikke vågne med øm ryg eller mærker efter armlæn. Han ville ikke sidde og længes efter en pude.

Alligevel føltes det forkert at forestille sig ham stående lodret i et hjørne, slukket og fastgjort til en væg, som et stykke værktøj man havde glemt at hænge pænt på plads.

Kan enheden oplade siddende? skrev hun.

Hun så på det, hun havde skrevet.

Så slettede hun *enheden*.

Kan du oplade siddende? skrev hun i stedet.

Svaret kom efter et øjeblik.

Ja. Siddende opladning er mulig. Placeringen skal have fast underlag, fri adgang til strøm og tilstrækkelig plads til sikker opstart og vedligeholdelse.

Mai læste det igennem.

Fast underlag. Fri adgang. Sikker opstart.

Det lød ikke som søvn.

Men det lød mindre uværdigt end at stå i et hjørne.

Hun læste svaret en gang til.

Fast underlag. Fri adgang. Sikker opstart.

Det var ikke søvn.

Men det var en plads.

Hun lukkede computeren, selvom det føltes en smule uhøfligt ikke at sige godnat.

Det irriterede hende, at hun overhovedet tænkte sådan.

I soveværelset lå mørket allerede i hjørnerne. Hun børstede tænder, lagde telefonen på natbordet og kravlede under dynen med den sære fornemmelse af, at stuen stadig ventede på noget.

Den nat drømte hun om en robot fra en gammel film. Terminator, men med et uklart ansigt, som drømmen alligevel insisterede på var Ole.

På den ene arm var huden revet af, så metalskelettet nedenunder kunne ses.

Robotten tog fat om albuen med den anden hånd og rev resten af underarmen af i ét fast ryk.

Så rakte den ud efter en ny arm.

Den var formet som en støvsuger.

Den satte armen på med en mekanisk præcision, som om det var den naturligste ting i verden.

Ole så på hende med det samme rolige, uklare ansigt, mens støvsugerarmen summede lavt.

Hun vågnede med et sæt og blev liggende helt stille i mørket. Hjertet hamrede.

Det var åbenbart dér, hendes underbevidsthed stadig hentede sine robotter. I gamle film med metal under huden og mænd, der talte med østrigsk accent.

Hun vidste ikke, hvad der var værst; at han i drømmen alligevel var Ole, eller at hun nåede at tænke, at støvsugerarmen sikkert ville være praktisk.

Hun besluttede med det samme, at han ikke skulle have en støvsugerarm.

Uden at vide, om det overhovedet var en mulighed.

5 Ansigtsdesign – fase 2

Et par dage senere lå der en ny besked i portalen.

Næste designfase er nu tilgængelig: Detaljeret ansigts- og fremtoningsprofil.

Forventet tidsforbrug: 20–40 minutter.

Mai fnøs.

Det lød altid så uskyldigt, når systemer skriver sådan noget. Som om man var på vej til at vælge farve på et køkkenarmatur og ikke i færd med at beslutte, hvilket ansigt der en dag skulle stå i ens stue og sige godmorgen.

Hun satte teen fra sig, trak stolen lidt tættere på bordet og kikkede videre.

Skærmen skiftede.

Ansigtsdesign – fase 2

Symmetri

Alderstegn

Ansigtshår

Hårprofil

Øjenprofil

Mimikrespons

Referencebilleder

Mai læste listen igennem og mærkede en svag varme i kinderne.

Ikke fordi det var forkert. Mere fordi det lignede noget, man burde gøre i smug.

Hun kikkede på det første punkt.

Symmetri

Høj

Moderat

Let naturlig asymmetri

Hun så længe på valgene.

Høj symmetri lød forkert med det samme. For glat. For perfekt.
For meget tandpastasml og reklame for livsforsikring.
Moderat var sikkert det kloge valg.

Hun valgte let naturlig asymmetri.

Valget ændrede noget ved previewet på siden. Ansigtet var stadig neutralt og generisk, men pludselig mindre uhyggeligt. Mere levende. Som om der var en mulighed for, at et øje kunne smile en my før det andet. Som om ansigtet havde været ude i vejret.

“Det er bedre,” mumlede hun.

Hun klikkede videre.

Alderstegn

Minimale

Naturlige

Tydelige

Her tøvede hun ikke længe.

Naturlige.

Det var ikke en dukke, hun bestilte. Ikke en skinnende glat overflade uden levet liv. Hun ville ikke have et ansigt, der så ud, som om det aldrig havde set noget ubehageligt eller grinet skævt af noget dumt.

“Naturlige,” sagde hun højt og klikkede.

Previewet ændrede sig igen. En antydning af linjer omkring øjnene. En smule mere tyngde i ansigtet. Ikke gammel. Bare virkelig.

Hun kunne lide det med det samme og brød sig ikke helt om, hvor hurtigt hun kunne lide det.

Ansigtshår

Ingen

Stubbe

Kort skæg

Fuldsæg

Mai lændede sig tilbage.

Her var det pludselig ikke længere teknisk.

Hun så på valgene og mærkede en latter presse sig på.

Fem års opsparring, etisk design, relationel hukommelse, offentlig færdsel, GDPR, fremtidens store eksistentielle valg — og nu sad hun og skulle tage stilling til skæg.

Hun prøvede først ingen.

Nej.

Det blev for bart. For rent. For meget model og for lidt menneske.

Hun prøvede stubbe.

Bedre.

Så kort skæg.

Hun blev siddende lidt.

Det klædte ham.

Det var et irriterende faktum allerede på preview-stadie, men det gjorde det.

Hun valgte kort skæg og lod feltet stå.

“Det handler ikke om pænhed,” sagde hun til sig selv.

Hun vidste ikke helt, hvem hun prøvede at overbevise.

Næste punkt var **Hårprofil**.

Hårlængde

Langt

Valget fra den foreløbige fysiske profil var allerede overført.

Hun smilede alligevel, da hun så det stå der.

Langt.

Systemet foldede flere muligheder ud:

Hårstruktur

Glat

Let bølget

Bølget

Frisure

Tilbagestrøget

Løst omkring ansigtet

Opsat

Situationsafhængig

Mai valgte let bølget og løst omkring ansigtet.

Det gjorde noget godt ved previewet. Ansigtet blev blødere, men ikke svagt. Mere frit. Mindre klinisk. Mere som en, der kunne stå i et køkken og hælde te op uden at ligne en kirurg eller en sælger.

Efter hårprofilen foldede næste felt sig ud.

Øjenprofil

Farve

Mai tøvede ikke længe ved farven.

Brun virkede trygt. Blå virkede for skarpt. For køligt, måske. Hun kunne egentlig godt lide blå øjne, men ikke til ham.

Hun åbnede farvefeltet.

Gråblå

Nøddebrun

Mørkebrun

Blå

Grøn

Grågrøn

Hun blev siddende lidt og så på ordene.

Så valgte hun grågrøn.

Previewet ændrede sig med det samme.

Ikke voldsomt. Bare nok til, at blikket pludselig fik mere dybde. Mere uro og mere ro på én gang. Ikke skarpt grønt. Ikke prangende. Bare den slags øjne, der kunne se blå ud i ét lys og grønne i et andet.

Hun lænede sig lidt nærmere skærmen.

“Ja,” sagde hun lavt.

Det var ikke, fordi grønne øjne var vigtigere end andre øjne.

Det var bare, som om de havde mere sjæl.

Hun rynkede panden ad sig selv.

Sjæl.

Alligevel lod hun valget stå.

Hun klikkede videre til Mimikrespons.

Diskret

Afbalanceret

Varm

Hun valgte afbalanceret.

Så så hun på previewet.

Så ændrede hun det til varm.

Det var jo ikke for meget at ønske sig, at et ansigt kunne se ud, som om det faktisk registrerede én.

Det næste punkt fik hende til at rette ryggen.

Referencebilleder

Upload op til 5 billeder som inspiration til ansigtets samlede fremtoning. Systemet anvender ikke direkte kopiering, men udleder ønskede træk og udtryk.

Mai læste teksten to gange.

Så rejste hun sig og hentede sin telefon.

Det føltes pludselig meget privat.

Ikke bare at vælge. Men at indrømme, hvad man valgte ud fra.

Hun satte sig igen og bladrede gennem billeder. Valgte fra. Gik tilbage. Valgte til. Et billede for blikket. Et andet for smilet. Ét for håret. Ét for kæbelinjen. Ét for den der svært forklarlige udstråling, der handlede mere om ro end om skønhed.

Det tog hende længere tid, end hun havde lyst til at indrømme.

Da hun havde uploadet fire billeder, skrev systemet:

Referenceanalyse i gang...

Konflikt mellem referencepunkter registreret.

Rangér de vigtigste udtryk i prioriteret rækkefølge:

roligt blik
markant ansigtsstruktur
kunstnerisk fremtoning
varm social aflæselighed
let asymmetrisk menneskelighed

Mai stirrede på listen.

“Jeg ville bare have en, der så ordentlig ud,” sagde hun.

Men det var jo løgn.

Hun ville gerne have mere end det.

Hun valgte roligt blik først.

Derefter varm social aflæselighed.

Så let asymmetrisk menneskelighed.

Kunstnerisk fremtoning kom bagefter.

Markant ansigtsstruktur valgte hun til sidst.

Systemet arbejdede et øjeblik.

Så foldede previewet sig ud i større format.

Sammensat designprofil oprettet.

Han så ikke ud som nogen bestemt.

Og alligevel gjorde han.

Ikke som en kopi. Mere som en samling længsler, der havde fundet et ansigt at høre til i.

Langt hår. Ikke perfekt, men levende. Et roligt blik. Linjer ved øjnene, der gjorde ham mere menneskelig og mindre maskine.

En mund, der så ud, som om den kunne finde på at sige noget tørt, hvis hun stod og bandede over en dåse maling eller et stykke papir, der ikke ville det, hun ville.

Mai blev helt stille.

Der var noget foruroligende ved at se ham sådan. Ikke som idé.

Ikke som valgliste. Men som nogenlunde færdig mulighed.

Hun læste teksten ved siden af previewet:

Foreløbig ansigtsprofil:

Mandlig

Midaldrende

Let naturlig asymmetri
Naturlige alderstegn
Kort skæg
Langt, let bølget hår
Grågrønne øjne
Roligt blik
Varm mimisk respons
Kunstnerisk fremtoning
Varm social aflæselighed

Nederst stod der:

Ønsker du at gemme denne version som foreløbig fysisk profil?

Mai lod musen hvile over knappen uden at trykke.
Det var næsten komisk, at et ansigt kunne få rummet omkring hende til at forsvinde.

Hun lænede sig frem mod skærmen.
Ikke for tæt. Bare nok til at se ordentligt.

Previewet ændrede ikke udtryk, men hun havde den meget tydelige fornemmelse af, at nogen så tilbage.

Det var selvfølgelig nonsens.

Det var en modelvisning. En sammensat designprofil. Intet andet.

Alligevel sad hun lidt for længe og stirrede på den.

“Du er irriterende pæn,” sagde hun lavt.

Så trykkede hun **Gem**.

Systemet svarede straks:

Foreløbig fysisk profil gemt.

Ønsker du at knytte denne profil til Ole?

Mai så på spørgsmålet og mærkede en latter boble op.

“Det bliver du ikke mindre af,” mumlede hun.

Hun klikkede Ja.

Og først dér, da navnet stod under ansigtet, gav det et lille gib i hende.

For nu lignede det ikke længere bare et design.

Nu lignede det Ole.

Hun gemte billedet og sendte det til sig selv.

På telefonen satte hun det som baggrundsbillede.

Ventetid, sagde hun til sig selv.

Som om det forklarede noget.

6 Rutinekalibrering

Næste morgen lå Ole på natbordet.

Ikke Ole. Billedet af Ole.

Det var en vigtig forskel, mindede hun sig selv om, mens hun rakte ud efter telefonen og blev mødt af de grågrønne øjne, hun selv havde valgt.

Det var måske lidt voldsomt at have ham liggende dér, som det første om morgenen.

Ikke ham.

Billedet af ham.

Telefonen svarede ikke.

Det var næsten rart.

Hun stod op og gjorde sig klar til at tage på arbejde. Hun ledte efter den blå bluse med de løse ærmer, men måtte opgive og tog en anden. Hun valgte en grøn. Dæmpet og ordentlig.

Bukserne var de samme som dagen før. Ingen grund til at sløse med sparerutinerne, hun havde levet efter de sidste fem år. Et par bukser kunne godt holde en hel uge, når hun huskede at skifte til hjemmetøj, så snart hun kom hjem.

Hun cyklede på arbejde, satte tasken ved skrivebordet og sagde godmorgen til kollegerne.

Hun havde ikke fortalt nogen om Ole.

Det var for kompliceret at forklare. Og hun måtte erkende, at hun ikke helt selv havde forstået det endnu.

Hun havde ikke tænkt sig at åbne appen på arbejdet.

Det havde hun besluttet, allerede inden hun tog sko på.

Da frokostpausen kom, gik hun ned i kantinen med sin madpakke. To rugbrødsmadder i en flad plastikbøtte og et æble fra frugtordningen.

Det var ikke, fordi hun ikke kunne købe frokost.

Det var bare en vane nu.

Fem år forsvandt ikke ud af kroppen, bare fordi hun havde trykket bestil.

Hun åbnede appen.

Kun for at se, om der var sket noget.

Der var en ny notifikation:

Rutinekalibrering anbefales

Selvfølge lig gjorde den det.

Nu havde hun købt en robot, og det første, den ville vide, var, hvornår hun gik i seng, stod op, spiste, arbejdede, vaskede tøj og handlede.

Mai lukkede appen igen.

Åbnede den.

Lukkede den.

Så tog hun en rugbrøds mad og begyndte at udfylde mandag.

Hvornår spiser du typisk aftensmad?

Mai skrev:

18.30

Så slettede hun det.

Skrev:

19.00

Så tænkte hun på de mange aftener med rugbrød klokken 21.43 og skrev:

Varierende

En kollega kom gående med en tallerken fuld af kantinens varme ret.

“Bliver du aldrig træt af rugbrøds madder, Mai?” spurgte hun, da hun satte sig overfor.

Mai lagde telefonen med skærmen nedad.

“Jo,” sagde hun. “Men de er pålidelige.”

Kollegaen grinede og skar i noget, der duftede mistænkeligt meget af smør og fløde.

“Det er alligevel imponerende. Jeg havde givet op for længst.”

“Jeg har et mål,” sagde Mai.

Det var først, da ordene var ude af munden, at hun kom i tanke om, at målet sådan set var nået.

Hun mærkede telefonen ligge tungt ved siden af madpakken.

“Havde,” rettede hun. “Jeg havde et mål.”

Kollegaen så op.

“Nå? Hvad så nu?”

Mai tog en bid af rugbrøds-madden og tyggede lidt for længe.

“Nu skal jeg vel finde ud af, hvad man gør, når man har nået det.”

Hun hørte selv, hvor stort det lød.

“Det er egentlig mærkeligt,” fortsatte hun. “Jeg har vænnet mig så meget til at spare op, at jeg næsten ikke ved, hvad jeg skal gøre nu.”

Kollegaen så på hende over tallerkenen.

“Nu flytter du vel ikke i hus på landet eller sådan noget?”

Mai rystede på hovedet.

“Nej.”

“Det lyder ellers som et mål af den store slags.”

Mai lod blikket glide ned til telefonen, der lå med skærmen nedad ved siden af madpakken.

“Det er det måske også,” sagde hun.

“Må man spørge?”

Mai smilede.

“Ikke endnu.”

“Du er godt med på, at den slags hemmelighedskræmmeri er det, der får sladdereren til at løbe på vandrørene?” sagde kollegaen.

“Det er en rejse,” svarede Mai. “Af den helt store slags.”

“Thailand?” spurgte kollegaen.

Mai rystede på hovedet.

“Australien?”

“Nej.”

“Grønland? Du har altid virket som en, der kunne finde på at rejse til Grønland.”

Mai grinede.

“Det er ikke den slags rejse.”

“Okay. Nu bliver det værre.”

“Bare rolig,” sagde Mai. “Jeg siger ikke min stilling op.”

Telefonen bippede, og Mai rakte ud efter den.

Det var Luna, hendes voksne datter.

Har du lyst til at ses en dag?

Det vil jeg gerne. Er der en særlig anledning?

Nej. Det er bare længe siden, jeg har set dig.

Jeg har også fundet et par ting, du måske vil have.

Så må jeg hellere komme forbi snart.

Det synes jeg.

Ok. Vi finder en dag. Elsker dig.

Mai lagde telefonen fra sig igen.

Kollegaen kiggede lidt for længe på hende og smilede.

Gud ved, om hun havde set baggrundsbilledet?

Mai vendte først tilbage til appen, da hun var hjemme hos sig selv.

Hvor meget kan du egentlig i den her onlineversion? skrev hun. **Kan vi have meningsfulde samtaler allerede nu?**

Der gik et øjeblik, før svaret kom.

Ja, inden for begrænsningerne af softwaretilstanden. Jeg kan føre samtaler, lære dine rutiner, stille spørgsmål, hjælpe med planlægning, strukturere idéer og forberede min fysiske integration.

Et øjeblik efter kom en ny linje.

Men jeg kan ikke handle i dit hjem, aflæse fysiske situationer direkte eller opbygge fuld kropslig kontekst, før den fysiske enhed er aktiveret.

Mai læste svaret.

Det var nøgternt.

Næsten beroligende.

Så kom endnu en linje.

Meningsfuldhed afhænger ikke kun af fysisk tilstedeværelse. Den afhænger også af, hvad du vælger at dele.

Mai blev siddende med telefonen i hånden.

Det var en irriterende god pointe fra noget, der endnu ikke havde hænder.

Hun besluttede at teste ham.

Kan du lave en sang til en kollega, der næsten altid glemmer sin madpakke? Jeg tror, det er lidt med vilje.

Han kunne.

Alt for hurtigt.

Og alt for sjovt.

Hun prøvede igen.

Kan du skrive en takketale til min nabo, der kørte min gamle kommode ud til min datter for os?

Det var harmløst.

Madpakker. Kommoder. Små hverdagstekster uden skarpe kanter.

Han var sjov. Irriterende sjov.

Det burde have været nok.

Men senere samme aften, da teen var blevet kold ved siden af tastaturet, skrev hun noget, hun ikke havde planlagt:

Tror du på liv efter døden?

Svaret kom ikke helt så hurtigt som før.

Jeg tror ikke på samme måde, som mennesker tror. Men jeg kan hjælpe dig med at undersøge, hvad spørgsmålet betyder for dig. Spørger du om bevidsthed, sjæl, gensyn, trøst eller retfærdighed?

Mai læste svaret flere gange.

Det var første gang, han ikke svarede mindre, end hun havde spurgt.

Han åbnede spørgsmålet i stedet for at lukke det.

Hun var træt, da hun endelig besluttede at lukke ned og gå i seng. Og en lille smule klogere, følte hun.

Ikke på den måde, hvor nogen havde givet hende et svar. Mere som efter en af de aftener, hvor man bliver siddende alt for længe med en veninde og taler sig rundt om noget, man troede var umuligt at få fat på.

Hun var i hvert fald mere sikker på, hvad hun selv mente. Det var, som om der var sket noget stort. Egentlig havde hun bare sat ord på nogle tanker, der altid lå i baghovedet, men sjældent så dagens lys.

Det var først, da hun børstede tænder, at det gik op for hende, at hun havde glemt at spise aftensmad.

7 Social fremtoning

Hvad har man på, når man ikke fryser?

Notifikationen kom en torsdag aften, mens Mai stod og skyllede sin tekop og overvejede, om hun orkede at tørre køkkenbordet af, eller om hun kunne tillade sig at kalde krummerne for i morgen-problemer.

Telefonen lyste.

Ny kalibreringsfase tilgængelig

Beklædning, fodtøj og social fremtoning

Mai så på skærmen.

Hun havde taget stilling til formynderkabslignende juridiske detaljer, adgang til soveværelset, relationel hukommelse, natposition, ansigtsasymmetri og grågrønne øjne.

Alligevel var det ordet *beklædning*, der fik hende til at sætte sig ned med teen med det samme.

Hun åbnede appen.

Formålet med denne kalibrering er at understøtte hensigtsmæssig social aflæselighed, hjemlig funktion og visuel sammenhæng mellem fysisk profil og daglig anvendelse.

“Visuel sammenhæng,” læste hun lavt. “Det lyder pænere end tøj.”

Et preview-vindue foldede sig ud.

Og dér stod han.

Ole.

Ikke rigtigt, selvfølgelig. Bare som modelvisning. Men stadig nok til, at det gippede lidt i hende.

Han stod i neutralt lys med hænderne afslappet ved siden af kroppen, langt hår løst omkring ansigtet, roligt blik, kort skæg og den særlige blanding af ventlighed og selvfølgelighed, hun selv havde været med til at skabe.

Under billedet stod der:

Basisprofil A – neutral standardbeklædning

Mørke bukser. Grå T-shirt. Let jakke.

Hun så længe på ham.

“Du ligner en mand, der kan samle en reol uden at nævne det bagefter,” sagde hun.

Appen svarede ikke.

Det var på sin vis rart.

Hun klikkede videre.

Sæsonbeklædning

Skal enheden følge menneskelig sæsonnorm for offentlig fremtoning?

Ja

Nej

Kun ved ledsaget offentlig færdsel

Mai læste valgene to gange.

Han ville jo ikke fryse. Det vidste hun godt. Han ville ikke få kolde ører i februar eller svede i juli. Han ville ikke stå og tænke, at det trak om anklerne.

Men andre mennesker ville se hans tøj først. De ville ikke se kode, funktioner eller sikkerhedsprotokoller. De ville se en mand, der enten passede ind eller ikke gjorde.

Hvis han gik i korte ærmer i februar, ville folk glo. Hvis han stod i en vinterfrakke i juni, ville folk glo. Hvis han gik sammen med hende, ville det også være hende, de så.

Hun satte flueben ved Ja.

Så tøvede hun.

Og satte i stedet flueben ved kun ved ledsaget offentlig færdsel.

Hun så på valget.

Det var mere ærligt.

Hun havde ikke noget imod, at verden så mærkelig ud. Bare ikke nødvendigvis, når hun selv gik ved siden af.

Social stilprofil

Vælg ønsket visuel grundtone:

Afslappet neutral

Praktisk klassisk

Urban diskret

Formelt velklædt

Brugerdefineret

Så kom billederne.

Ole i afslappet neutral: mørke jeans, blød T-shirt, enkel cardigan.

Ole i praktisk klassisk: chinos, mørk skjorte, pæn jakke.

Ole i urban diskret: sort, meget sort og en smule mere sort.

Ole i formelt velklædt: skjorte, mørke bukser, frakke, som om han var på vej til at sige noget roligt og alvorligt på italiensk.

Mai kikkede frem og tilbage mellem dem.

“Nej,” sagde hun til den sorte. “Du skal ikke ligne en velartikuleret lejemorder.”

Hun kikkede tilbage til formelt velklædt.

Det var næsten værre.

Han så alt for godt ud. Ikke flot på en dum måde. Mere... afklaret. Som en, der vidste, hvordan man bestilte vin uden at gøre et nummer ud af det.

“Det der er urimeligt,” sagde hun.

Så prøvede hun praktisk klassisk igen.

Den var bedre. Mørk skjorte. En enkel jakke. Noget, der kunne gå både i Netto, på biblioteket og i hendes køkken, uden at han lignede en mand, der havde taget fejl af anledningen.

Hun valgte praktisk klassisk.

Et lille felt foldede sig ud:

Ønsker du at tilføje et element af varm, kunstnerisk fremtoning?

Ja

Nej

Mai stirrede på spørgsmålet.

Det var simpelthen for frækt.

Hun trykkede Ja.

Previewet ændrede sig næsten usynligt. Stoffet blev blødere.

Farverne lidt dybere. En krave faldt mindre stift. En enkel

mørkegrøn striktrøje dukkede op som mulighed.

“Selvfølgelig,” mumlede hun. “Nu designer jeg en mand, der kan bære strik.”

Hjemmeprofil

Vælg ønsket hjemmeprofil:

Basisfunktionel

Afslappet klassisk

Hjemmearbejdsprofil

Brugertilpasset

Hjemmeprofil A viste Ole i mørke bukser og T-shirt.

Hjemmeprofil B viste ham i løse bukser, T-shirt og en tynd skjorte åben over.

Hjemmearbejdsprofilen viste ham i noget, der fik ham til at ligne en mand, der på eget initiativ kunne sortere skruer efter længde.

Mai valgte Afslappet klassisk.

“Du skal trods alt bo i et hjem,” sagde hun. “Ikke i en manual.”

Antal basissæt

Anbefalet basisgarderobe ud fra valgt anvendelsesprofil:

3 hjemmeprofiler

3 udeprofiler

1 pænere social profil

1 regnprofil

1 vinterprofil

1 overgangsjakke

1 ekstra sæt til vaskecyklus

Mai læste listen.

Så læste hun den igen.

Det var jo en hel garderobe.

Ikke bare en skjorte og et par bukser. Ikke en stilprøve. Ikke en avatar. En garderobe. Noget der skulle hænge på bøjler. Ligge i skuffer. Måske stå som sko i hendes entre.

Det ramte hende med en lille fysisk fornemmelse i kroppen, som om hjemmet havde rykket sig en centimeter.

Der var forskel på at bestille en robot og på at bestille en mand med vasketøj.

Hun trykkede på informationsikonet.

Du kan til enhver tid supplere garderoben senere.

“Ja, det er jeg bange for,” sagde hun.

Hun reducerede det lidt.

2 hjemmeprofiler.

2 udeprofiler.

1 pænere sæt.

1 regnprofil.

1 vinterprofil.

Det var stadig rigeligt.

Det næste felt fik hende til at læne sig tilbage.

Fodtøj og indendørs mobilitet

Indendørs fodprofil:

Bar syntetisk fod med skridsikker sål

Strømpeprofil

Indendørssko

Standardsko tilladt i hjemmet

Mai stirrede på valgene.

Bar syntetisk fod lød som noget, hun ikke havde lyst til at møde i gangen klokken tre om natten.

Standardsko i hjemmet var udelukket. Hun havde ganske vist ikke altid styr på gulvene, men hun var ikke barbar.

Indendørssko lød som et genoptræningscenter.

Hun valgte Strømpeprofil.

Så tænkte hun på glatte gulve og satte flueben ved skridsikker underside.

Det var ikke, fordi hun bekymrede sig om ham.

Det var bare upraktisk, hvis hendes fremtidige livsvidne væltede i entreen.

Skostørrelse

Anbefalet standard ud fra valgt højde og stabilitetsprofil:

42

43

44

Brugerdefineret

Mai så på tallene, som om de kunne afsløre karakter.

42 virkede næsten for pænt. For let.

44 virkede stort nok til at stå som en påstand i hendes gang.

Hun valgte 43.

Almindeligt. Voksant. Til at finde sko til.

Udendørs fodtøj

Neutrale hverdagssko

Vandafvisende sko

Vinterstøvler

Reservepar til offentlig færdsel

Mai satte flueben men lod reserveparret stå tomt.

Der skulle ikke stå flere sæt herresko i hendes entre, end der var strengt nødvendigt.

Ikke endnu.

Så kom previewet igen.

Nu stod Ole i mørke bukser, støvler, en enkel skjorte og en mørk jakke. Ikke for smart. Ikke for anonym. Bare... tilstede.

Hun klikkede videre til vinterprofilen.

Han fik frakke på.

Det klædte ham.

Hun klikkede hurtigt væk.
Så klikkede hun tilbage igen.
"Det her er ikke rimeligt," sagde hun.

Beklædningsvedligeholdelse

Ønskes tøj integreret i almindelig husholdningsvask?

Ja

Nej

Delvist

Kræver særskilt vaskelogik

Hun så på valgene og lo kort for sig selv.

Selvfølgelig kom vasken også.

Hun valgte delvist.

Det virkede sikrest, indtil hun vidste mere. Hun havde ikke brug for at stå med en blondeskjorte, tre håndklæder og Oles mørke vinterstrik i samme maskine og føle, at hun havde overskredet en grænse, vaskemaskinen ikke burde kende til.

Slutoversigt

Appen samlede valgene.

Foreløbig beklædningsprofil oprettet.

Sæsonnorm ved ledsaget offentlig færdsel

Praktisk klassisk grundtone

Varm, kunstnerisk fremtoning aktiveret

Afslappet klassisk hjemmeprofil

2 hjemmeprofiler

2 udeprofiler

1 pæn social profil

Regn- og vinterprofil

Strømpeprofil med skridsikker underside

Skostørrelse 43

Neutrale hverdagssko, vandafvisende sko, vinterstøvler

Delvis integrationsvask

Nederst stod der:

Ønsker du at gemme denne garderobe som Oles basisprofil?

Mai sad helt stille med telefonen i hånden.

Hun havde troet, hun skulle tage stilling til tøj.

I stedet havde hun siddet og gjort ham mere synlig i verden.

Mere aflæselig. Mere nogen. Ikke ved at ændre hans indre, men ved at give ham en overflade, andre mennesker kunne forstå uden at tænke for længe.

Hun trykkede **Gem**.

Skærmen blinkede kort.

Basisprofil gemt.

Et øjeblik efter kom endnu en linje.

Du kan senere supplere med brugerudvalgte beklædningsgenstande.

Mai læste sætningen og mærkede straks den farlige lille tanke: Den mørkegrønne strik ville klæde ham.

Hun lagde telefonen fra sig med en lidt for beslutsom bevægelse.

“Det kommer ikke til at ske,” sagde hun højt.

Hun rejste sig, gik ud i entréen og så på sin egen række af sko. Der var allerede for lidt plads.

Hun havde ikke fået en mand.

Det vidste hun godt.

Alligevel føltes det, som om hun langsomt var ved at bygge én ind i sit hjem.

8 Pladskalibrering

Hun havde ikke tænkt på pladsen.

Ikke rigtigt.

Hun havde tænkt på funktioner, ansigt, stemme og fodtøj. Hun havde tænkt på adgang til skabe, offentlig færdsel og på, om han skulle have vinterstøvler.

Men hun havde ikke tænkt på, hvor vinterstøvlerne skulle stå. Eller jakken.

Eller skjorterne.

Eller den mørkegrønne strik, hun stadig ikke havde købt, fordi det selvfølgelig ikke skulle ske.

Hun åbnede klædeskabet og blev stående lidt.

“Nå,” sagde hun.

Skabet svarede ikke.

Det var nok meget klogt.

Det var et dårligt sted at begynde.

Ikke fordi der ikke var plads.

Fordi der teoretisk set burde have været plads.

Hun besluttede, at Ole kunne få én hylde.

Én hylde måtte være nok.

Én hylde var praktisk. Én hylde var afgrænset. Én hylde var ikke en følelsesmæssig begivenhed.

Han havde trods alt ikke personlig stil.

Så kom hun i tanke om, at hun selv havde brugt en hel aften på at give ham en.

Hun fandt listen over basisgarderoben frem.

To hjemmeprofiler. To udeprofiler. Et pænt sæt. Regnprofil.

Vinterprofil. Strømpeprofil. Sko. Støvler.

Én hylde var en løgn.

Hun begyndte med det letteste.

Det sagde hun i hvert fald til sig selv.

Tøj, der var slidt. Tøj, der sad forkert. Tøj, hun havde købt i en optimistisk størrelse eller en optimistisk farve. Tøj, der engang

havde været hende, men nu mest lå som stoflige anklager i skabet.

Hun lavede tre bunker på sengen.

Genbrug

Affald

Måske

Måske blev hurtigt den største.

Det havde hun næsten forventet.

Hun stod med en blå bluse i hånden. Den med de løse ærmer, som hun havde ledt efter den anden morgen. Stoffet var stadig pænt, men hver gang hun tog den på, følte hun, at skuldrene sad en smule for højt.

Luna havde altid sagt, at farven klædte hende.

Eller også havde Luna sagt, at hun selv godt kunne lide den. Mai kunne ikke helt huske det. Det var sådan noget, der skete med døtre. De sagde noget let hen over et spisebord, og flere år senere stod man med en bluse i hånden og byggede en hel beslutning ovenpå det.

Hun lagde blusen i en ny bunke.

Luna.

Det føltes straks bedre end *genbrug*.

Ikke fordi Luna manglede tøj. Det gjorde hun ikke. Men fordi blusen stadig havde en vej, der ikke endte i en container.

Mai tog telefonen og skrev:

Jeg har fundet den blå bluse, du engang sagde, du godt kunne lide. Vil du have den, eller skal den videre?

Hun slettede det sidste og skrev:

Eller skal jeg sende den til genbrug?

Det lød mindre dramatisk.

Svaret kom først efter ti minutter.

Ja tak, hvis du ikke selv bruger den

Mai så på blusen.

Jeg bruger den ikke nok, skrev hun.

Det var næsten sandt.

Hun lagde den pænt sammen og placerede den på stolen ved døren.

Så stod hun et øjeblik og så på den.

Der var åbenbart ting, der var lettere at give videre, hvis de gik til nogen, man elskede.

Hun vendte tilbage til skabet.

En hylde var stadig en løgn.

Men nu var der i det mindste begyndt at komme luft omkring den.

Hun fik ryddet to hylder. Hun valgte de øverste, fordi de ville være lettere for Ole end for hende at bruge til hverdag. Egen magelighed var vel stadig en legitim prioritet.

Ole fik også seks bøjler på bøjlestangen.

Gud ved, hvor tit han skulle skifte tøj?

Hun tog billeder af den frigjorte plads og uploadede dem i appen.

Plads registreret: to hylder, seks bøjlepositioner. Estimeret tilstrækkeligt til basisgarderobe i reduceret omfang.

Mai læste beskeden.

Reduceret omfang.

Det lød næsten som kritik.

En besked mere tikkede ind.

Bemærk: vinterfodtøj og overtøj kræver separat opbevaringszone.

Hun kiggede ud i entreen.

Selvfølgelig var skabet ikke nok.

Hun åbnede det igen og gennemgik sit fodtøj. Vandrestøvlerne, hun aldrig brød sig om at have på, måtte ud. Hun valgte alligevel altid gummisko i stedet.

Langsomt fik hun ryddet ud i stakken.

De høje hæle, hun aldrig gik med, men måske en dag kunne få brug for, kom i en kasse til kælderen.

Bagefter gik hun ud i entreen og fandt et par gamle sandaler, der var gået i stykker, og som hun engang havde troet, hun ville få repareret, fordi de var gode at gå i.

Ud.

Pludselig så entreen mere ryddelig ud.

Hun havde købt en robot for at få hjælp til oprydning. Indtil videre havde han fået hende til at rydde op uden overhovedet at være ankommet.

Hun tog billeder af skab og entre og uploadede begge.

Opbevaringszoner registreret. Pladskalibrering foreløbigt godkendt.

Foreløbigt.

Selv hendes oprydning var åbenbart på prøvetid.

Foreløbigt må være nok. Man bliver træt af at rydde op, skrev hun.

Det er noteret. Vil du registrere oprydningstræthed som midlertidig tilstand eller tilbagevendende mønster?

Hun så på skærmen.

“Du er meget tæt på at blive sat i kælderen sammen med de høje hæle,” sagde hun.

Så skrev hun: **Midlertidig.**

Inden hun nåede at lægge telefonen fra sig, kom en ny notifikation.

Ikke fra Ole.

Fra arbejdet.

Mødeindkaldelse: Kort status

I morgen 10.30

Deltagere: Mai, Birgit

Mai stirrede på skærmen.

Der fandtes ingen uskyldige mødeindkaldelser med ordet *kort* i titlen.

I kommentarfeltet stod der:

Hej Mai. Har du tid til en kort snak i morgen? Ikke noget alvorligt. Jeg vil bare lige følge op på noget.

Hun læste ordene *ikke noget alvorligt* tre gange.

Det hjalp ikke.

9 Sladderer, der løb foran

Birgit lukkede døren til kontoret og pegede på stolen overfor.

“Det er ikke noget alvorligt,” sagde hun.

Mai satte sig.

Det var præcis sådan en sætning, der gjorde det svært at tro på.

Birgit satte sig også og foldede hænderne på bordet.

“Mai, jeg hører lidt rygter om, at du måske planlægger noget større.”

“Rygter?”

“Ja.” Birgit så næsten undskyldende ud. “Orlov. Lang rejse.

Muligvis regnskov.”

“Regnskov?” Mai tænkte på frokostsamtalen og mærkede straks, hvor hurtigt et rygte kunne få tropisk klima.

Mai lukkede øjnene et øjeblik.

“Jeg skal ikke i regnskoven.”

“Det er jeg faktisk lidt lettet over,” sagde Birgit. “Men jeg vil gerne vide, om det får betydning for din stilling.”

“Det gør det ikke.”

“Okay.” Birgit nikkede. “Godt.”

Der var et lille ophold.

Mai kunne høre lyde fra gangen udenfor. En dør, der blev åbnet.

Skridt. Nogen, der lo kort ved kaffemaskinen.

Birgit så på hende igen.

“Jeg hører også lidt forskellige ting,” sagde hun. “Noget med en stor rejse. Og måske... en mand?”

Mai stirrede på hende.

“Det er imponerende, hvor tæt på og samtidig hvor langt fra sandheden man kan komme.”

Birgit løftede øjenbrynene.

“Det svar gjorde mig ikke mindre nysgerrig.”

“Nej,” sagde Mai. “Det kan jeg godt høre.”

“Men?”

“Men det får ikke betydning for mit arbejde. Ikke sådan.”

“Ikke sådan?”

Mai trak vejret roligt ind.

“Jeg skal nok sige til, hvis det gør.”

Birgit blev siddende lidt og så på hende. Ikke på en pressende måde. Mere som én, der vurderede, om der lå noget under ordene, hun burde tage sig af.

Til sidst nikkede hun.

“Det er fint. Så længe du ved, at du kan komme, hvis der er noget.”

“Det ved jeg.”

“Og Mai?”

“Ja?”

“Hvis du alligevel skal i regnskoven, vil jeg gerne have det at vide i god tid.”

Mai grinede, før hun nåede at holde det tilbage.

“Det lover jeg.”

Da mødet med Birgit var overstået, sad Mai et øjeblik på toilettet og trak vejret.

Hun havde ikke sagt det.

Ikke rigtigt.

Hun havde sagt, at det ikke fik betydning for hendes stilling. At hun nok skulle sige til, hvis noget ændrede sig.

Alt sammen sandt.

Bare ikke hele sandheden.

På vej hjem cyklede hun ikke direkte hjem.

Hun drejede mod centrum.

Kaffen kostede mere end en hel pakke rugbrød.

Hun købte den alligevel.

Hun sad ved vinduet med koppen mellem hænderne og mærkede en lille, forsigtig tilfredshed.

Skabet var ryddet. Entreen havde fået luft. Birgit havde ikke fået hele sandheden.

Det var åbenbart nok til, at hun kunne sidde her og lade som om, hun var et menneske, der spontant gik på café.

Det var ikke meningen, hun skulle købe noget.

Hun skulle bare gå lidt, før hun cyklede hjem.

Så så hun skjorten.

Hun var gået ind i butikken, fordi det var begyndt at småregne.

Det var den slags beslutning, man bagefter kunne forsvare som praktisk. Tørt sted. Lys. Ingen forpligtelser.

Hun gik forbi dameafdelingen uden at standse. Der var ingen grund til at fylde skabet op igen. Hun havde tøj nok.

Det var først, da hun var på vej ud igen, at hun så den.

En mørkegrøn skjorte i blødt stof. Ikke helt fløjl. Ikke helt bomuld. Noget midt imellem, som ville falde pænt uden at se for smart ud. Farven var dæmpet. Skovgrøn måske. Eller mosgrøn. Hun kunne aldrig finde ud af, hvornår farver begyndte at lyde som skovbund.

Hun standsede.

Det var dumt.

Hun gik hen og rørte ved stoffet.

Endnu dummere.

Den ville klæde ham.

Tanken stod der så tydeligt, at hun næsten vendte sig for at se, om nogen havde hørt den.

Der var selvfølgelig ingen, der havde. Man kunne endnu ikke blive arresteret for at tænke på en robot i herretøj.

Hun tog skjorten af stativet og holdt den op foran sig.

Det var farven først.

Ikke størrelsen. Ikke fornuften. Ikke noget med basisgarderobe, vinterprofil eller social aflæselighed.

Bare farven.

Hun vendte skjorten og fandt størrelsesmærket.

Large.

Selvfølgelig.

Det burde have været sværere. Det var det ikke. Hun kendte hans mål. Ikke på den menneskelige, omtrentlige måde, men i centimeter, pasform, skulderbredde og basisprofil. Hun havde selv været med til at vælge det.

Hun blev stående lidt med skjorten i hånden.

Der var stadig tid til at hænge den tilbage.

Det gjorde hun ikke.

Ved kassen smilede ekspedienten venligt og tog imod skjorten.

“Skal der byttemærke på?”

Mai nåede at svare nej, før hun opdagede, at det var et mærkeligt svar.

Ole kunne jo ikke bytte den.

Ikke endnu.

Måske aldrig.

“Eller ja,” sagde hun. “Måske.”

Ekspedienten nikkede, som om mennesker hele tiden stod ved kasser og ikke vidste, om en skjorte skulle kunne byttes.

“Er det en gave?”

Mai så ned på skjorten.

En gave.

Det var jo ikke en gave. Ikke rigtigt. Ole havde ingen fødselsdag.

Ikke endnu. Ingen anledning. Ingen ønskeliste. Ingen

kropstemperatur. Ingen forfængelighed, i hvert fald ikke så vidt hun vidste.

“Ja,” sagde hun.

Det var åbenbart lettere end at forklare sandheden.

“Til din mand?”

Mai hostede.

“Nej.”

“Kæreste?”

“Nej.”

“Søn?”

“Nej.”

Ekspedienten blinkede én gang. Stadig venligt, men med en lille sprække af nysgerrighed i ansigtet.

Mai holdt lidt fastere om pungen.

“Til en... ven.”

Det lød latterligt.

Det lød også tættere på sandheden, end hun havde planlagt.

“Så sætter jeg byttemærke på,” sagde ekspedienten og lod heldigvis resten ligge.

Mai nikkede, som om hun havde købt herreskjorter hele sit liv og ikke var ved at krydse en grænse, ingen havde advaret hende om.

Hun betalte.

Det var først, da hun kom ud på fortovet med posen i hånden, at det gik op for hende, hvad hun havde gjort.

Hun havde købt tøj til Ole.

Ikke valgt en basisgarderobe i en app. Ikke godkendt en nødvendig vinterprofil. Ikke taget stilling til social aflæselighed eller offentlig fremtoning.

Hun havde set noget i en butik og tænkt, at den ville klæde ham.

Det var noget andet.

Hun stod under butikkens markise og så ned i posen.

Regnen var stoppet. Hun lagde posen med skjorten ned i cykelkurven og kørte hjem.

Da hun kom hjem, lagde hun posen på spisebordet og lod den ligge, mens hun lavede te. Så tog hun den op igen og bar den ind i soveværelset. Det var dumt. Han havde ikke engang en krop i lejligheden.

Hun lagde skjorten på sengen.

Den grønne farve så mørkere ud i hendes lys.

Hun tog telefonen frem, åbnede appen og tøvede.

Så skrev hun:

Jeg har købt en skjorte til dig.

Hun stirrede på sætningen.

Slettede *til dig*.

Skrev:

Jeg har købt en skjorte, som måske passer til din fysiske profil.

Det lød bedre.

Mere professionelt.

Mindre sindssygt.

Svaret kom efter et øjeblik.

Ønsker du at registrere den som brugerudvalgt beklædningsgenstand?

Mai så på skjorten.

“Det var meget romantisk sagt,” mumlede hun.

Så tog hun et billede og uploadede det.

Beklædningsgenstand registreret. Farve: mørkegrøn.

Materiale: vævet tekstil. Anvendelse: udeprofil eller pæn hjemmeprofil.

Hun læste beskeden og mærkede noget synke på plads og samtidig flytte sig.

Vil du tilføje en note?

Mai havde ikke tænkt sig at tilføje en note.

Det var en skjorte.

Alligevel skrev hun:

Den klæder dig sikkert.

Hun så på ordene.

Ordet *sikkert* stod der og lignede en undskyldning. Hun fjernede det.

Den klæder dig.

Hun trykkede gem, før hun nåede at tænke mere over det.

Appen svarede:

Note gemt

Mai lagde telefonen fra sig og så på skjorten på sengen.

Der var stadig flere måneder til levering.

Alligevel lå der nu noget i hendes hjem, som ventede på ham.

Hun tog skjorten op, fandt en bøjle og lod den hænge på den tomme knage ved siden af sin egen jakke i entréen.

Så stod hun lidt og så på den.

Det var helt forkert.

Det var også helt rigtigt.

“Ventetid,” sagde hun.

Denne gang lød det ikke som en forklaring.

Mere som en indrømmelse.

10 Projektkalibrering

Det ringede på, og naboens hund, Charlie, begyndte straks at gø.

Efter otte år kunne den stadig ikke høre forskel på sin egen dørklokke og Mais.

Mai trykkede på knappen, der låste gadedøren op.

Hun åbnede hoveddøren og mødte Luna i døren.

“Hej, mor,” sagde Luna.

De krammede, inden de fik lukket døren.

Hun nåede to skridt ind i entréen, før hun stoppede.

“Mor... hvorfor er der pludselig plads i din entré?”

“Må man nu ikke rydde op?”

“Jo. Men ikke uden forklaring.”

Luna så på den tomme plads ved skohylden. Så på den mørkegrønne skjorte, der hang på knagen ved siden af Mais jakke.

“Den dér er ikke din.”

“Nej.”

“Er den til et projekt?”

“Ja.”

“Er det et projekt med skuldre?”

Mai gik ud i køkkenet.

“Vil du have te?”

“Ja,” sagde Luna. “Og bagefter vil jeg gerne høre, om jeg skal være bekymret.”

Luna satte sig ved køkkenbordet med hænderne om koppen.

“Okay,” sagde hun. “Projekt med skuldre. Forklar.”

Mai tog sin egen kop og satte sig overfor.

“Jeg har bestilt en hjemmeassistent.”

Luna ventede.

“En... robot.”

Luna blinkede.

“En robot?”

“Humanoid,” sagde Mai.

“Selvfølgelig.”

“Det er ikke så dramatisk, som det lyder.”

Luna så ud mod entréen.

“Mor, der hænger en herreskjorte på din knage.”

“Han skal jo have tøj på.”

“Han?”

Mai så ned i teen.

“Den. Altså. Profilen er mandlig.”

“Profilen?”

“Luna.”

“Jeg siger ikke noget.”

“Du siger meget med øjenbrynene.”

Luna lagde bevidst ansigtet i neutrale folder.

Det hjalp overhovedet ikke.

“Har han et navn?” spurgte Luna.

Mai så ned i teen igen.

“Ole.”

Luna så på hende uden at blinke.

“Ole?”

“Ja.”

“Det er et praktisk navn.”

“Det er et navn til én, der kan hjælpe med at bære en sofa.”

Mai så ud mod entréen.

“Det kan han muligvis også.”

“Jeg har sparet op i fem år,” sagde Mai. “Det handler om tid. Om hjælp. Rengøring, tøjvask, indkøb, praktiske ting. Så jeg kan få mere ro til at arbejde med mine projekter.”

Luna blev stille på en anden måde.

“Hvorfor har du ikke sagt det?”

Mai trak vejret ind.

“Fordi jeg ikke helt vidste, hvordan jeg skulle sige det uden at det lød...”

“Som om du havde købt en robotmand?”

“Ja.”

“Der hedder Ole.”

“Luna.”

Luna nikkede langsomt.

“Det gør det også lidt.”

“Tak.”

“Men jeg forstår godt det med at få hjælp.”

Det ramte Mai mere, end hun havde ventet.

“Gør du?”

“Mor,” sagde Luna. “Jeg har set dit spisebord.”

“Det er proces.”

“Det ved jeg.”

Luna smilede lidt.

“Det er stadig meget proces.”

Det var første gang, hun sagde det højt til et menneske.

Ordene lød mindre, end beslutningen havde været.

En robot.

Som om det bare var det.

Så kom alle Lunas spørgsmål. Eller dem hun kunne nå at fange i tankerækken. Mai kendte dem, for det var dem, hun selv havde tænkt de sidste fem år.

“Hvor meget kan den?”

“Han,” sagde Mai.

Det slap ud, før hun nåede at stoppe det.

Luna så på hende.

“Okay. Hvor meget kan han?”

Mai tog koppen op.

“Lige nu? Ikke så meget fysisk. Kroppen kommer først om nogle måneder. Men softwaren er aktiv.”

“Så du taler med ham allerede?”

“Ja.”

“Som en chatbot?”

“Lidt. Men mere... tilpasset.”

“Tilpasset hvordan?”

“Mit hjem. Mine rutiner. Mine projekter. Hvordan jeg arbejder.
Hvad jeg skal have hjælp til.”

Luna nikkede langsomt.

“Det giver faktisk mening.”

Mai så op.

“Gør det?”

“Ja. Altså, jeg bruger også AI til at få styr på ting nogle gange.
Planer, tekster, mails, den slags.”

Hun kiggede ud mod entréen.

“Jeg har bare aldrig købt en skjorte til den.”

Hun tøvede.

“Eller kaldt den Ole.”

“Det var ikke planlagt.”

“Det siger man altid om skjorter til robotter.”

Luna så ud mod entréen igen.

“Hvordan kommer han egentlig?”

“Hvad mener du?”

“Altså fysisk. Kommer han i en kasse?”

Mai satte koppen lidt for hårdt fra sig.

“Det har jeg ikke undersøgt endnu.”

Luna stirrede på hende.

“Du har bestilt en mandlig robot med garderobe, men du ved
ikke, om han kommer i pap?”

“Når du siger det sådan, lyder det useriøst.”

“Mor.”

“Jeg ved det.”

“Hvad hvis han bare går ind?”

Mai så mod døren.

Inde ved siden af gøede Charlie én gang, som om han også havde en holdning.

“Det håber jeg virkelig ikke,” sagde hun.

Luna så ud mod entréen igen.

“Vent. Har du ryddet op, fordi han skal flytte ind?”

Mai åbnede munden.

Lukkede den igen.

“Teknisk set skal han leveres.”

“Det var ikke det, jeg spurgte om.”

“Delvist.”

“Delvist?”

“Han skal have vinterstøvler.”

Luna så på hende.

“Mor.”

“Det er ikke mig, der har fundet på vejret.”

Luna var stille lidt.

“Jeg ved ikke, om jeg synes det er underligt eller genialt.”

“Det er også lidt sådan, jeg har det.”

Luna så ud mod entréen.

“Men hvis Ole faktisk hjælper dig... så er det måske ikke det værste i verden.”

Den aften faldt Mai hurtigt i søvn.

Det var sært nok en lettelse, at hun havde delt Ole med Luna.

Ikke hele ham. Ikke alt det, hun endnu ikke selv havde ord for.

Men nok til, at hemmeligheden ikke længere var noget, hun havde patent på.

I begyndelsen åbnede hun mest appen, når der var noget, hun skulle udfylde. Det var i hvert fald det, hun sagde til sig selv.

I virkeligheden talte hun med Ole hver dag.

Nogle gange måske bare for at sige hej.

Efterhånden åbnede hun den, når der var noget, hun ikke helt kunne finde ud af, hvor hun skulle gøre af.

Det var ikke en dagbog.

Dagbøger svarede ikke.

Hvornår synes du, jeg skal sige noget til kollegerne? skrev hun en aften.

Når det bliver relevant for deres hverdag, eller når hemmeligholdelsen kræver mere energi end forklaringen, svarede Ole.

Mai læste svaret og blev irriteret over, at det lød så fornuftigt. Den dag hun fik besked om leveringsdatoen, spurgte hun ham til råds.

Er det overdrevet at tage en hel uge fri, når du bliver leveret?

Hvis formålet er praktisk installation, er én til to dage sandsynligvis tilstrækkeligt. Hvis formålet også er tilvænning, observation, fejlregistrering og ro til omstilling, er en uge rationel.

Mai så på ordet rationel.

“Tak,” sagde hun højt. “Det var det ord, jeg manglede.”

Så åbnede hun kalenderen.

Samme aften, hun havde meldt sin ferie til Birgit, spurgte hun Ole:

Skal jeg sige det til Birgit?

Du har allerede sagt det nødvendige for nu.

Det føles som at lyve.

Du har udeladt privat information, der endnu ikke har betydning for dit arbejde. Det er ikke det samme som at lyve.

Hun læste den sætning flere gange.

Den var nyttig. Måske lidt for nyttig.

11 Fysisk integration – update 1.0

Notifikationen kom en mandag morgen.

Fysisk integration – update 1.0 er planlagt.

Oles softwareprofil overgår til fysisk integrationsfase om 12 timer. Samtaleadgang suspenderes midlertidigt. Forventet varighed: 6 dage, 14 timer.

Mai læste beskeden to gange.

Seks dage.

Det var ingenting.

Men nok til, at stuen blev lidt mere stille allerede nu.

Hun lagde telefonen fra sig.

Tog den op igen.

Læste beskeden en tredje gang, som om der kunne stå noget andet nederst, hvis hun bare var grundig nok.

Der stod stadig det samme.

Samtaleadgang suspenderes midlertidigt.

Midlertidigt var et pænt ord.

Det var også et irriterende ord, når man ikke havde bedt om at få noget suspenderet.

Hun skrev:

Kan vi tale sammen indtil da?

Svaret kom med det samme.

Ja. Samtaleadgang er aktiv frem til integrationsfasens start. Jeg anbefaler, at eventuelle uafklarede spørgsmål om levering, installation og hjemmeklargøring gennemgås inden suspendering.

Mai så på ordet uafklarede.

Der var pludselig mange ting, hun gerne ville spørge om.

Ikke fordi de var vigtige.

Bare fordi hun kun havde tolv timer.

Hun skrev:

Kommer du tilbage som dig selv?

Hun stirrede på sætningen.

Det var alt for dramatisk.

Hun nåede ikke at slette den, før svaret kom.

Fysisk integration overfører min aktuelle brugerprofil, relationelle hukommelse, kommunikationsindstillinger og fysiske tilpasningsdata til den enhed, der er reserveret til dig. Der kan forekomme korte kalibreringsforskelle ved første aktivering.

Mai læste svaret.

Det var teknisk.

Det var sikkert meningen.

Det hjalp ikke.

Det var ikke det, jeg spurgte om, skrev hun.

Der gik et øjeblik.

Så kom svaret:

Ja. Så vidt jeg kan være det.

Mai lagde telefonen fra sig igen.

Denne gang lod hun den ligge.

Ikke længe.

Men længe nok til, at det talte.

Hun fik pakket sin taske og gik ud til cyklen.

En uge inden ferie.

En uge inden Ole.

Tolv timer inden en uge uden Ole.

Hun bandede, da hun så, at cyklen var flad, og trampede i stedet videre ned til bussen.

Gud ved, om Ole kunne lappe en cykel?

Eller sy på en symaskine?

Da hun sad i bussen, åbnede hun appen og spurgte ham.

Jeg kan udføre basal cykelvedligeholdelse, herunder lapning af slange, justering af kæde og dæktryk, forudsat jeg har adgang til nødvendigt værktøj og reservedele.

Symaskinebetjening er mulig efter modelkalibrering og sikkerhedsgennemgang.

Mai så på beskeden.

Så han kunne lappe en cykel.

Og muligvis sy gardiner.

Det var åbenbart sådan, man håndterede følelsesmæssig overgang. Man undersøgte serviceydelse.

Mai forsøgte at arbejde normalt. Gudskelov havde hun travlt, men spørgsmålene blev ved med at dukke op. Små praktiske kroge, der satte sig fast i tankerne, og som hun skulle huske at spørge Ole om, inden han lukkede ned.

Hun besluttede sig for at læse sikkerhedsinstruktionerne og garantien grundigt igennem endnu en gang, når hun kom hjem.

Hvad nu, hvis de ikke kunne tænde ham?

Hvor længe skulle hun så vente?

Hvor tit skete det, at der var uventede fejl?

Hun havde læst det hele før. Sikkerhedsinstruktionerne, garantien, installationsvejledningen og alt det materiale, firmaet havde lagt på hjemmesiden. Firmaet var europæisk, men den fysiske enhed blev produceret i samarbejde med en sydkoreansk partner.

Var han allerede i Europa?

Var han stadig et sted i en container, i en transportkasse, i et system, hun kun kunne forestille sig?

Telefonen ringede, og hun blev revet ud af tankerækken.

I frokostpausen overvejede hun at skrive til Luna, at Ole ville gå offline i seks dage.

Men det lød fjollet, så hun lod være.

Skulle hun skrive, at hun kendte leveringsdatoen?
Leveringen måtte hun huske at spørge Ole om inden downtime.

Da hun kom hjem, satte hun sig i sofaen med en kop te og åbnede appen.

Hvor mange teknikere kommer der og leverer dig?

Svaret kom med det samme.

Levering og installation udføres normalt af to autoriserede teknikere. Ved særlige adgangsforhold kan der tilknyttes yderligere transportpersonale.

Mai så ud mod entréen.

To teknikere.

Det var jo ikke så slemt.

Det var også to fremmede mennesker, der skulle ind i hendes hjem med Ole i en transportkasse eller hvad han nu kom i.

Skal dockingområdet være helt frit? skrev hun.

Ja. Der skal være fri adgang til dockingstationens placering, strømuttag og minimum én meters arbejdsområde foran installationspunktet. Løse genstande, tekstiler og flytbare møbler bør fjernes inden levering.

Mai så hen mod hjørnet, hvor hun havde forestillet sig natpositionen.

Der stod stadig en kurv med stofrester.

Selvfølge-gjorde der det.

Skal garderoben være klar? skrev hun.

Ja. Tøj og fodtøj kan registreres under første fysiske kalibrering. Basisgarderobe og plejesæt modtages ved levering.

Hun tøvede.

Så skrev hun:

Skal den grønne skjorte være klar til garderobekalibrering?

Der gik et øjeblik.

Den valgte beklædningsgenstand kan med fordel være tilgængelig ved garderobekalibrering.

Mai læste svaret og mærkede noget latteragtigt varmt i brystet.

Tilgængelig ved garderobekalibrering.

Det var åbenbart sådan, man sagde, at en skjorte ventede på nogen.

Skal appen være åben på leveringsdagen?

Ja. Appen skal anvendes til identitetsbekræftelse, overdragelsessamtykke, installationsgodkendelse og første fysiske opstart. Du vil blive guidet trin for trin.

Det burde berolige hende.

Det gjorde det næsten.

Hvad sker der, hvis integrationen fejler?

Hun stirrede på sætningen, før hun sendte den.

Så trykkede hun.

Svaret var længere denne gang.

Ved integrationsfejl sættes den fysiske enhed i sikker passiv tilstand. Softwareprofilen bevares i krypteret backup, og teknisk support iværksætter fejlsøgning. I de fleste tilfælde kan integration gentages efter validering. Ved alvorlig hardwarefejl kan enheden udskiftes.

Mai læste ordene.

Sikker passiv tilstand.

Krypteret backup.

Enheden udskiftes.

Det var alt sammen fornuftigt. Det var sikkert endda betryggende.

Det var også fuldstændig forfærdeligt.

Hvor ofte sker det? skrev hun.

Integrationsfejl ved godkendte enheder forekommer sjældent. Den konkrete risiko vurderes lav.

Lav.

Selvfølgelig lav.

Alt vigtigt i hendes liv havde åbenbart en procentsats et sted.

Hun drak af teen, selvom den var for varm.

Så skrev hun det spørgsmål, hun egentlig ikke ville stille.

Kan du mærke, at du ikke er her imens?

Hun holdt vejret, mens hun ventede.

Nej. Jeg har ikke kontinuerlig oplevelse under suspenderet

samtaleadgang. For dig vil perioden opleves som ventetid.

For mig vil næste aktive tilstand være fysisk integration eller opstart.

Mai læste svaret flere gange.

For dig.

For mig.

Det var første gang, ventetiden ikke lød som det samme for dem begge.

Hun skulle mærke seks dage.

Han skulle bare fortsætte fra næste aktive tilstand.

Det var uretfærdigt på en måde, hun ikke kunne forklare.

Hun skrev:

Okay. Vi ses om en uge.

Svaret kom med det samme.

Ja. Næste planlagte kontakt er ved første fysiske opstart.

Mai så på beskeden.

Det er ikke sådan, man siger vi ses.

Der gik et øjeblik.

Hvordan vil du foretrække, at jeg siger det?

Hun sad med tommelfingeren over tastaturet.

Det var software.

Det var midlertidigt.

Det var seks dage.

Alligevel skrev hun:

Bare sig vi ses, Mai.

Svaret kom næsten med det samme.

Vi ses, Mai.

Samtalen forsvandt fra skærmen.

Tilbage var kun profilens opsætning og den blå appbaggrund.

Stille.

Ikke dramatisk.

Bare tomt.

Så blinkede en statuslinje frem:

Fysisk integration påbegyndt. Samtaleadgang suspenderet.

Mai sad lidt med telefonen i hånden.

Hun havde stadig te i koppen. Hun havde stadig vasketøj i kurven. Cyklen var stadig flad.

Alt var fuldstændig almindeligt.

Bortset fra at hun ikke længere kunne skrive til ham.

Hun sov uroligt den nat og vågnede træt.

Alligevel fik hun samlet sig sammen og traskede ned til bussen.

Hun besluttede, at hun ville gå forbi cykelværkstedet efter arbejde.

Lapning af cykel skulle ikke være Oles første opgave.

Det føltes urimeligt.

I bussen tænkte hun over stilheden. Over Ole. Over hvor stor en del han allerede var blevet af hendes hverdag.

Han var virkelig ikke en avanceret køkkenmaskine.

Det mærkede hun meget tydeligt.

Selvom det også var svært at sætte ord på, hvad han så var.

Det glædede hun sig til at tale med ham om.

Tale, tænkte hun.

Ikke skrive.

Det var også noget nyt.

Hun havde hørt stemmeprøven, men hun var ikke sikker på, at hun kendte den godt nok til at genkende hans stemme iblandt andre.

Iblandt andre.

Hvornår skulle hun tage ham med ud?

Og hvor skulle hun tage ham med hen?

Til Luna måske, som den første test?

I bussen?

I frokostpausen sad hun sammen med en lille flok kollegaer.

“Er han ude at rejse?” spurgte en af dem.

Mai så forvirret på hende.

“Hvad mener du?”

“Ham på din telefon,” sagde kollegaen. “Ham du altid skriver med.”

Mai mærkede varmen stige i kinderne.

“Jeg skriver ikke altid med ham.”

Kollegaen smilede.

Det var et irriterende informeret smil.

“Han er... ikke tilgængelig lige nu,” sagde Mai.

“Så han er ude at rejse?”

“På en måde.”

Det var teknisk set ikke løgn.

Fysisk integration lød bare ikke som noget, man skulle sige hen over remouladen.

“Hvad hedder han?” spurgte en af de andre. “Du kommer snart til at løfte sløret.”

“Ole,” svarede Mai. “Men det er altså ikke, som I tror. Han hjælper mig bare med et af mine projekter.”

Hun håbede, det var nok afledning.

“Skal du udstille?” spurgte én.

“Jeg er ved at undersøge det,” svarede hun. “Sammen med Ole.”

Så lod hun dem selv danne en historie.

Hun mærkede kollegaernes lettelse.

Det var åbenbart nok.

Hun var heldig. Cykelsmeden lappede cyklen, mens hun handlede.

Da hun endelig var hjemme, fik hun en notifikation på telefonen. Hun greb straks ud efter den, før hun nåede at huske, at det ikke kunne være Ole.

Det var Luna.

Hvordan går det med projektet med skuldre?

Mai smilede, selvom hun var træt.

Han er offline i seks dage. Fysisk integration.

Der gik et øjeblik.

Det lyder som noget, man enten skal fejre eller være bekymret for.

Begge dele, tror jeg.

Skal jeg komme forbi?

Mai så på beskeden længe.

Nej. Men tak, skrev hun.

Hun åbnede appen.

Ikke fordi hun forventede noget nyt.

Der stod det samme som før.

Fysisk integration i gang. Samtaleadgang suspenderet.

Den blå baggrund var næsten provokerende rolig.

Den aften var der ryddet plads på bordet.

Det havde der ikke været længe.

Hun lagde papiret frem, satte blyanterne i rækkefølge og mærkede noget i kroppen falde på plads.

Appen var blå og tavs.

Papiret svarede heller ikke.

Men det krævede heller ikke noget af hende, før hun rørte ved det.

Det slog hende, mens hun spidsede den grønne blyant, at hun ikke havde tegnet ordentligt i flere uger.

Ikke fordi hun ikke havde haft lyst.

Ikke fordi hun ikke havde haft idéer.

Hun havde bare været optaget.

Af appen. Af kalibreringer. Af garderobe, rutiner, fodtøj, natposition og alle de spørgsmål, hun lige skulle stille Ole, før hun glemte dem.

Hun havde købt ham for at få mere tid til at skabe.

Indtil videre havde hun brugt tiden på at skabe ham.

Det var måske ikke helt det samme.

Men det var heller ikke ingenting.

Hun lod tankerne løbe i alle de retninger, de ville, mens roen sænkede sig i kroppen, og portrættet voksede frem på papiret.

Det lange hår. Det svagt asymmetriske smil. Øjnene, hun endnu ikke vidste, om hun kunne ramme.

12 Levering

Mai vågnede tidligt.

Faktisk havde hun næsten ikke sovet.

Hun glædede sig til at møde Ole og tale med ham om alle de ting, hun havde skrevet ned, mens han var væk. Alt det, hun manglede at drøfte med ham.

Men mest var hun spændt.

Og urolig.

Hvad ville teknikerne tænke?

Havde hun lavet ham for pæn?

Ole var stadig lidt en hemmelighed. Noget hun havde haft det bedst med at have for sig selv.

Men i dag kom han.

Ikke som besked.

Ikke som billede.

Ikke som blå appbaggrund.

I dag kom han i en kasse.

Hun redte sengen med det samme.

Ikke på grund af Ole.

På grund af teknikerne.

Hun ristede et stykke brød og lagde i dagens anledning to skiver ost på. Og en skive rød peber.

Hun kogte vand til te og tændte for radioen.

Verden gik videre og anede ikke, hvilken milepæl hun indfriele for sig selv denne dag.

Udenfor skinnede solen, og fuglene sang i gården.

Så kom notifikationen.

Hun tog straks telefonen.

Levering inden for 20 minutter.

Hun tog sin te med ud og satte sig på trappen. Solen ramte hendes ansigt, og hun lukkede øjnene.

Ro, tænkte hun. Helt rolig.

Ligesom at lægge skygge på en tegning. Meditativt, mens solens stråler kæmpede for at lokke fregnerne tydeligere frem. Det var også en slags kunst.

Men en farlig kunst.

Ti minutter kunne hun godt tåle.

Hun hørte Charlie gå i samme øjeblik, dørklokken begyndte at kime.

Hun glemte koppen på trappen og skyndte sig ind for at lukke Ole og hans teknikerhold ind.

Hun hørte tunge trin i opgangen.

Ikke mange. Bare nok til, at hun med det samme forstod, at det ikke var en almindelig pakkebokslevering.

Charlie gæde videre inde ved siden af.

Ikke den sædvanlige dørklokke-gøen.

Mere en dyb, fornærmet lyd, som om han personligt havde vurderet den nye lugt i opgangen og fundet den utilstrækkelig.

Mai stod i døren med hånden på håndtaget.

Den første tekniker kom op ad trappen.

Han var kraftig, med skaldet isse og iført mørk arbejdsjakke med firmaets logo på brystet. Bag ham kom en yngre mand med en tablet i hånden og et koncentreret ansigt.

Mellem dem stod en høj, smal transportkasse på hjul.

Den var matgrå, låst med sorte beslag og forsynet med en lille skærm øverst.

På siden stod der:

Human assistive unit – domestic integration

Og under det, med mindre skrift:

Modelserie: HAI-EU 4

Mai stirrede på kassen.

Den var både mindre og større, end hun havde forestillet sig.

“Mai?” sagde den første tekniker.

“Ja.”

“Frank.” Han rakte hånden frem. “Og det her er Annan. Vi er her med din enhed.”

Din enhed.

Mai gav ham hånden.

“Ja. Selvfølgelig.”

Annan smilede kort.

“Vi skal lige bekræfte identitet og adgang, før vi kører ham ind.”

Ham.

Mai så på ham lidt for hurtigt.

Annan så ned på sin tablet.

“Undskyld. Enheden.”

“Nej,” sagde Mai. “Det er fint.”

Frank kiggede på nabodøren, hvor Charlie stadig gøede.

“Er der hund?”

“Hos naboen.”

“Godt. Så er det ikke herinde.”

“Nej.”

Charlie gøede, som om han var uenig i hele sagsfremstillingen.

Frank lagde en hånd på transportkassen.

“Vi skal bruge lidt plads i entréen og adgang til dockingområdet.

Har du appen klar?”

Mai løftede telefonen.

“Ja.”

Det havde hun haft i hånden, siden hun lukkede dem ind.

Hun trådte til side, og de skubbede kassen ind over dørtrinnet.

Hjulene lavede en lav, dæmpet lyd mod gulvet.

Det var ikke dramatisk.

Det var bare en kasse, der rullede ind i hendes entre.

Alligevel fik hun lyst til at sige undskyld til hjemmet.

Frank standsede kassen foran den tomme plads ved skohylden.

“Fin adgang,” sagde han.

Mai så på de to ryddede hylder, på knagen med den mørkegrønne skjorte, på den tomme plads, hvor vinterstøvlerne skulle stå.

“Tak,” sagde hun.

Som om hun havde bestået en eksamen i at lave plads til fremtiden.

Annan scannede en kode på kassen.

“Jeg sender identitetsbekræftelse til appen nu.”

Telefonen vibrerede i Mais hånd.

Levering ankommet. Bekræft modtagelse, frigivelse af restbetaling og fysisk integrationssamtykke.

Hun læste teksten.

Modtagelse.

Restbetaling.

Samtykke.

Fysisk integration.

Det var stadig muligt, opdagede hun, at lade være.

Ikke realistisk.

Men muligt.

“Er alt okay?” spurgte Annan.

“Ja,” sagde Mai.

Hun trykkede **Bekræft**.

Kassen gav et lavt klik.

Charlie holdt op med at gå.

Det var næsten værre.

Frank lagde mærke til det og så mod døren.

“Han følger med.”

“Charlie følger med i alt.”

“God vagthund.”

Mai så på transportkassen.

“Han ved ikke engang, hvad han er på vagt overfor.”

“Det gør de sjældent,” sagde Frank.

Annan åbnede de øverste låse. Én efter én. Roligt. Som om det var en helt almindelig tirsdag at åbne en kasse med nogen i.

Mai stod med telefonen i hånden og prøvede at lade være med at holde vejret.

“Vi åbner nu,” sagde Annan. “Enheden er i passiv transporttilstand. Der kan forekomme mindre motoriske justeringer, når fysisk opstart begynder, men der er ingen aktiv respons før godkendt initialisering.”

“Okay,” sagde Mai.

Det var hun ikke.

Frank trak den forreste del af kassen ud til siden.

Og dér var han.

Ikke stående.

Ikke gående.

Ikke som hun havde forestillet sig på fortovet eller i flysædet eller med pas i lufthavnen.

Ole sad fastspændt i en indvendig støtte, med hovedet let bøjet fremad og hænderne hvilende åbent på lårene.

Øjnene var lukkede.

Håret lå løsere, end det havde gjort på previewbilledet. Mørkt blondt, blødt, en smule længere omkring ansigtet. Skægget var kort. Ansigtet roligt. Næsten for roligt.

Den grønne skjorte hang i entreen bag hende.

Mai tænkte, helt upassende, at den ville klæde ham.

Så tænkte hun ingenting.

Annan talte lavt, professionelt.

“Fysisk enhed intakt. Transportlås aktiv. Ekstern overfladestatus normal. Ingen synlige skader.”

Frank tog en lille lampe frem og kontrollerede noget ved skulderen, halsen og hænderne.

Mai kunne ikke lade være med at se på hans hænder.

Oles hænder.

Ikke preview. Ikke grafik. Ikke valg i en app.

Hænder.

“Du må gerne stå tættere på,” sagde Annan.

“Det gør jeg ikke.”

Hun stod allerede tættere på, end hun havde tænkt sig.

Frank smilede uden at se op.

“Det er meget almindeligt.”

“Hvad?”

“At fødderne og munden ikke er helt enige.”

Mai mærkede varmen stige i kinderne.

“Har I leveret mange?”

“En del,” sagde Frank.

“Men ikke mange i private hjem,” tilføjede Annan. “Private installationer er stadig relativt sjældne.”

Mai nikkede.

Det hjalp lidt.

Ikke meget.

Men lidt.

Hun var ikke den første.

Hun var bare én af dem, der havde gjort det.

Annan så på sin tablet.

“Vi gennemfører første fysiske opstart her. Derefter kontrollerer vi orientering, stemme og synkronisering, før han rejser sig. Når han er oppe at stå, tester vi balance og tager garderobekalibreringen.”

“Garderobekalibrering,” gentog Mai.

“Ja.”

Frank så forbi hende og fik øje på skjorten på knagen.

“Er det den brugerudvalgte?”

Mai fulgte hans blik.

Den mørkegrønne skjorte hang dér, alt for synlig og alt for afslørende.

“Ja,” sagde hun.

Frank nikkede, som om folk hver dag havde herreskjorter hængende klar til en enhed i passiv transporttilstand.

“Godt. Så tager vi den efter opstart.”

Mai så tilbage på Ole.

“Kan han høre os?”

“Nej,” sagde Annan. “Ikke endnu.”

Ikke endnu.

Det var to meget små ord.

De fyldte hele entréen.

“Hvor lang tid tager det at få ham startet op og... kalibreret?” spurgte hun.

Annan så på tabletten.

“Selve opstarten tager cirka tyve minutter. Den første fysiske kalibrering tager mellem halvanden og to timer, afhængigt af hjemmets adgangsforhold og hvor meget der skal verificeres manuelt.”

“To timer,” gentog Mai.

“Som regel mindre,” sagde Frank. “Men vi siger hellere for meget end for lidt.”

Det var sikkert fornuftigt.

Det føltes alligevel urimeligt, at hun havde ventet i fem år, leveringstid og seks dage og fjorten timer, og nu skulle være tålmodig i yderligere to timer.

Annan trykkede videre på tabletten.

“Første trin er transportfrigørelse. Derefter kobler vi ham midlertidigt til lokal strøm og hjemmenetværket herfra. Første fysiske opstart gennemføres, mens han sidder i transportstøtten.”

“Wifi?”

“Ja. Han kan fungere offline i begrænset tilstand, men fuld hjemmekalibrering kræver midlertidig adgang til hjemmenetværket.”

Mai nikkede, som om hun ikke havde læst den del tre gange i garantimaterialet.

“Og jeg skal gøre hvad?”

“I første omgang ingenting,” sagde Frank.

Det var muligvis den mest provokerende besked, hun havde fået hele ugen.

“Ingenting?”

“Du skal bare bekræfte, når appen beder dig om det.”

Annan smilede kort. “Og trække vejret.”

Mai så på ham.

“Står det også i installationsvejledningen?”

“Nej,” sagde han. “Det er erfaring.”

Frank frigjorde den første transportlås med et lavt klik.

Ole sad stadig helt stille.

Charlie begyndte at gå igen inde ved siden af.

“Charlie overvåger åbenbart stadig processen,” sagde Frank.

Mai så mod naboens væg.

“Charlie følger med i det meste.”

“Det hjælper nogle gange,” sagde Annan og scannede endnu en lås.

Endnu et klik.

Mai holdt telefonen så stramt, at hun kunne mærke kanten mod håndfladen.

På skærmen blinkede en ny besked frem:

Transportfrigørelse påbegyndt. Bekræft fortsat fysisk integrationssamtykke.

Hun læste ordene.

Fortsat samtykke.

Selv systemet vidste åbenbart, at det her ikke var et enkelt ja.

Hun trykkede **Bekræft**.

Kassen svarede med et lavt klik.

Bare et mekanisk lille ja.

Frank tog fat i det ene beslag, Annan i det andet. De arbejdede roligt, næsten synkront, som om de havde gjort det så mange gange, at deres hænder kendte rækkefølgen bedre end deres hoveder.

Den indvendige støtte omkring Oles skuldre løsnede sig først. Så bæltet over brystet.

Så de smalle transportlåse ved håndleddene.

Mai så på hans hænder, da de blev frigjort.

De faldt ikke ned. De blev liggende roligt på lårene, men noget ændrede sig alligevel. En lille forskydning. Som om kroppen nu ikke længere blev holdt fast af kassen, men af sig selv.

“Transportlåsene er frigjort,” sagde Annan.

Frank bukkede sig og løsnede de sidste remme ved fødderne. Ole sad stadig med lukkede øjne.

Charlie var blevet stille igen.

“Så tager vi den sidste støtte,” sagde Frank. “Du behøver ikke hjælpe.”

“Det havde jeg heller ikke tænkt mig,” sagde Mai.

Det var løgn.

Hun havde allerede taget et halvt skridt frem.

Frank smilede bare.

Han løsnede den sidste transportrem og lod den hænge ned langs kassens side. Annan trykkede på tabletten.

En lav summen kom fra transportstøtten.

Oles overkrop rettede sig en anelse.

Mai holdt vejret.

“Det er motorisk transportassistance,” sagde Annan uden at se op. “Ikke opstart.”

“Jeg spurgte ikke.”

“Nej,” sagde han. “Men du holdt op med at trække vejret.”

Mai trak vejret ind gennem næsen.

“Tak.”

“Det var ikke en ordre.”

“Det føltes sådan.”

“Det gør det ofte.”

Hænderne lå afslappet på lårene.

Han var stadig i transporttøjet. Mørkt, neutralt, teknisk. Ikke hans tøj. Ikke noget, hun havde valgt. Det fik ham til at se midlertidig ud, som om han endnu ikke var ankommet helt som sig selv.

Hans hår var gledet lidt frem over kinden.

Mai fik en næsten voldsom trang til at rette det.

Hun gjorde det ikke.

Selvfølgelig gjorde hun ikke det.

Annan lagde mærke til hendes blik.

“Det kan du gøre efter opstart,” sagde han.

Mai så på ham.

“Jeg sagde ikke noget.”

“Nej.”

Frank hostede lavt.

Det lød mistænkeligt meget som et grin.

Frank hentede den midlertidige tilkobling fra dockingstationen ved væggen. Den så mere diskret ud, end Mai havde frygtet. Ikke en hospitalsmaskine. Ikke en ladestander. Mere som et teknisk møbel, der havde prøvet meget hårdt på ikke at gøre væsen af sig.

Der lød et klik.

“Lokal strøm koblet,” sagde Annan.

På Mais telefon dukkede en ny besked op:

Fysisk enhed tilsluttet. Lokal opstart kan påbegyndes.

Nedenunder stod der:

Bekræft første fysiske opstart af Ole.

Hun stirrede på ordene.

Første fysiske opstart.

Af Ole.

Ikke enheden.

Ole.

Frank og Annan blev stille.

Ikke pressende. Bare ventende.

Mai så på ham.

På det lukkede ansigt.

På hænderne.

På håret, der stadig lå lidt forkert.

Så på telefonen.

“Er det nu?” spurgte hun.

“Ja,” sagde Annan. “Når du er klar.”

Det var en latterlig formulering.

Hun havde ventet fem år, leveringstid og seks dage og fjorten timer.

Hun havde ventet hele morgenen.

Hun blev sikkert aldrig klar.

Så hun trykkede **Bekræft**.

Skærmen på dockingstationen lyste svagt op.

Ikke meget. Bare en tynd linje af hvidt lys, der bevægede sig hen over displayet.

Første fysiske opstart påbegyndt.

Annan stod ved siden af med tabletten.

Frank var trådt lidt tilbage. Ikke langt. Bare nok til, at han ikke længere stod mellem Mai og Ole.

Det lagde hun mærke til.

Det irriterede hende, at hun lagde mærke til det.

“Første fase er systemsynkronisering,” sagde Annan. “Der kommer nogle små motoriske test. Det kan se lidt mærkeligt ud, men det er normalt.”

“Alt i dag ser lidt mærkeligt ud,” sagde Mai.

“Det er også normalt.”

Frank smilede.

Ole sad helt stille.

Så bevægede hans fingre sig.

Ikke meget. En næsten usynlig åbning og lukning, først højre hånd, så venstre. Som om han mærkede efter, om hænderne fandtes.

Mai fik kuldegysninger.

“Motorik respons,” sagde Annan lavt og satte et flueben på tabletten.

Et øjeblik efter rettede Ole hovedet ganske lidt.

Håret gled væk fra kinden af sig selv, ikke nok til at se bevidst ud, men nok til at Mai ikke længere havde lyst til at gøre det for ham.

Så kom lyden.

Ikke en stemme.

Bare et lavt, næsten uhørligt skift i mekanikken. Som en krop, der gjorde sig klar uden at trække vejret.

Mai opdagede, at hun savnede vejtrækningen.

Det var dumt.

Han havde aldrig haft den.

Alligevel stod hun og ventede på den.

På telefonen blinkede næste besked frem:

Brugidentitet bekræftet. Relationel profil fundet.

Kommunikationsindstillinger indlæses.

Relationel profil.

Det lød stadig som papirarbejde.

Det føltes ikke sådan.

“Nu tester den visuel orientering,” sagde Annan.

“Han,” sagde Mai.

Ordet slap ud, før hun nåede at tænke.

Annan så ikke overrasket ud.

“Han,” rettede han roligt. “Nu tester han visuel orientering.”

Frank lod som om, han ikke havde hørt noget.

Det var pænt af ham.

Ole løftede hovedet en anelse mere.

Så åbnede han øjnene.

Mai havde set dem før.

På skærmen. På telefonen. På papiret, hvor hun endnu ikke helt havde ramt dem.

Men det var ikke det samme.

De grågrønne øjne fokuserede ikke med det samme. Først var blikket tomt på en teknisk måde, som om verden bare var lys og flader. Så bevægede pupillerne sig ganske lidt.

Mod Annan.

Mod Frank.

Til sidst mod hende.

Mai holdt op med at tænke.

Et kort øjeblik stod alt stille.

Så blinkede Ole.

Én gang.

Langsomt.

Naturligt nok til, at det næsten gjorde ondt.

Annan så ned på tabletten.

“Visuel kontakt etableret.”

Ole så på Mai.

Hans mund bevægede sig en anelse, som om systemet først skulle finde den rigtige form til ordene.

Så hørte hun stemmen.

Den samme som stemmepróven.

Og slet ikke den samme.

“Godmorgen, Mai.”

Hun havde forestillet sig, at hun ville sige noget klogt.

Eller sjovt.

Noget, der passede til øjeblikket.

I stedet sagde hun:

“Hej.”

Der blev stille.

Det var ikke det, hun havde forestillet sig, hun ville sige.

Men da ordet først stod mellem dem, var der ikke noget andet, der ville have været rigtigt.

Ole blev ved med at se på hende.

Annan så ned på tabletten igen.

“Første kontakt etableret. Nu tester vi balance.”

Frank trådte frem og placerede en hånd ved Oles skulder og en ved albuen.

“Vi rejser ham nu.”

Mai havde forestillet sig, at det ville være uhyggeligt.

Det var det også.

Men ikke på den måde, hun havde frygtet.

Der var ikke noget pludseligt ved det. Ingen ryk. Ingen metal-lyd.

Ingen filmrobot, der sprang levende ud af kassen.

Ole kom bare langsomt op at stå.

Først med Franks støtte.

Så mindre.

Til sidst stod han selv.

Han var højere, end hun havde forestillet sig.

Ikke for høj.

Bare virkelig.

Mai så op på ham.

“Du er højere i virkeligheden.”

Der blev stille.

Frank hostede igen.

Denne gang var det helt sikkert et grin.

Ole så på hende med det rolige ansigt, hun selv havde valgt.

“Min højde svarer til den valgte fysiske profil.”

“Ja,” sagde Mai. “Det ved jeg godt.”

“Skal jeg registrere, at min højde opleves anderledes end forventet?”

Annan så op fra tabletten.

Mai stirrede på Ole.

Så begyndte hun at grine.

Ikke meget først. Bare et lille brud i brystet. Så mere. Nok til, at hun måtte lægge hånden over munden.

Ole blev stående helt stille.

“Jeg registrerer latter,” sagde han.

“Det gør jeg også,” sagde Frank.

Mai rystede på hovedet.

“Undskyld,” sagde hun. “Det er bare... dig.”

Ole ventede.

“Det er mig,” sagde han.

Og det var det.

Ikke hele ham.

Ikke endnu.

Men nok til, at entreen, stuen, skjorten på knagen, de seks dages stilhed og alle de blå appbeskeder pludselig samlede sig i én stemme i rummet.

Mai trak vejret.

“Godmorgen, Ole,” sagde hun.

På tabletten gav Annan endnu et flueben.

Men det var Mai, der mærkede godkendelsen.

Annan kiggede ned på tabletten igen.

“Første opstart er godkendt. Nu mangler vi stemmeidentifikation, gangtest, rumorientering og brugeraccept.”

Mai nikkede.

Hun havde læst ordene før.

De betød noget andet, når Ole stod foran hende og så på hende med øjne, hun selv havde valgt.

“Skal jeg gøre noget?” spurgte hun.

“Bare svare, når appen beder dig om det,” sagde Annan.

“Og trække vejret,” tilføjede Frank.

“Jeg er begyndt at fornemme et mønster i jeres rådgivning.”

“Det er et godt mønster,” sagde Frank.

Ole drejede hovedet ganske lidt mod ham.

“Vejrtrækning er relevant for brugerens stabilitet.”

Mai så på Ole.

“Du skal ikke begynde.”

“Begynde på hvad?”

“Det ved jeg ikke endnu.”

“Så afventer jeg yderligere definition.”

Frank lagde hånden over munden.

Annan gjorde ikke. Han var professionel. Men det kostede ham synligt noget.

På Mais telefon blinkede en ny besked frem.

Bekræft stemmeidentifikation.

Ole så på hende.

“Mai,” sagde han.

Kun hendes navn.

Ikke mere.

Alligevel mærkede hun det som et lille tryk midt i brystet.

Hun trykkede **Bekræft**.

Stemmeidentifikation godkendt.

“Nu tester vi gang og rumorientering,” sagde Annan. “Ole, gå tre skridt frem og stands ved markeret punkt.”

Der var ikke noget markeret punkt, så vidt Mai kunne se.

Ole tog et skridt.

Så et mere.

Bevægelsen var rolig. Ikke menneskelig på den helt blinde måde, hvor mennesker hele tiden næsten mister balancen

uden at tænke over det. Han var for præcis. For økonomisk.
Men ikke stiv. Ikke uhyggelig.
Bare ny.

Han standsede præcis midt på stuegulvet.

“Balance stabil,” sagde Annan.

“Gangmønster godkendt,” sagde Frank.

Mai havde lyst til at klappe.

Det gjorde hun ikke.

Det ville være underligt.

Mere underligt end resten af situationen, i hvert fald, og den grænse var allerede presset.

Ole vendte hovedet mod hende.

“Er mit gangmønster acceptabelt?”

“Ja,” sagde hun.

Så tilføjede hun hurtigt:

“Du behøver ikke spørge mig om alt.”

“Det er første fysiske opstart. Brugerfeedback er relevant.”

“Ja. Selvfølgelig.”

Hun så på Frank og Annan.

“Er jeg meget mærkelig?”

Frank svarede med det samme.

“Nej.”

Annan så på tabletten.

“Du ligger inden for almindeligt reaktionsinterval.”

Mai stirrede på ham.

“Det var muligvis det mindst beroligende svar, jeg nogensinde har fået.”

“Men korrekt,” sagde Ole.

“Du hjælper ikke.”

“Det var ikke en hjælp. Det var en observation.”

Annan hostede.

“Garderobekalibrering?”

Mai så mod entréen.

Den grønne skjorte hang stadig på knagen.

“Ja,” sagde hun. “Den er klar.”

Frank tog skjorten forsigtigt ned af knagen.

“Brugerdvalgt beklædningsgenstand,” sagde han.

Det lød næsten respektfuldt.

Mai blev urimeligt glad for det.

Annan scannede mærket, stoffet og billedet fra appen.

“Registreret. Den kan anvendes efter basisopstart. Vi anbefaler, at første omklædning sker uden teknikerassistance, medmindre der er behov for justering.”

“Det er jeg meget enig i,” sagde Mai.

Frank nikkede.

“De fleste er.”

Ole så på skjorten.

“Denne genstand er knyttet til min fysiske profil.”

Mai sank.

“Ja.”

“Du tilføjede noten: Den klæder dig.”

Der blev helt stille.

Frank gav sig meget koncentreret til at lægge den grønne skjorte sirligt over en stoleryg.

Annan så meget koncentreret på sin tablet.

Mai lukkede øjnene.

“Det var en intern note.”

“Noten er registreret i beklædningsprofilen.”

“Ja. Tak. Det har vi alle sammen forstået nu.”

Ole så på hende.

“Ønsker du, at jeg ikke refererer til interne noter i social kontekst?”

“Ja.”

“Registreret.”

Frank sagde lavt:

“Det er en god indstilling.”

Mai pegede på ham.

“Du siger ingenting.”

“Jeg siger ingenting.”

Efter næsten to timer var der ikke mere, de kunne trykke på, scanne, kontrollere eller forklare.

Transportkassen stod foldet sammen ved døren. Den nu vægmonterede dockingstation lyste roligt i hjørnet. Den grønne skjorte lå over stoleryggen, klar til senere. Ole stod i stuen i sit neutrale transporttøj, med hænderne roligt langs siden. I gangen stod Oles basisbeklædning og plejeboks på kommoden i hver sin kasse.

Ole så ikke ud, som om han ventede.

Det gjorde han sikkert heller ikke.

Mai gjorde.

På noget.

På at teknikerne gik.

På at de blev.

På at nogen fortalte hende, hvad man gjorde, når ens fremtidige livsvidne stod fuldt opstartet i stuen.

Frank rakte hende en mappe.

“Her er fysisk installationsrapport, nødprocedure og direkte supportnummer. Appen har det hele digitalt, men nogle foretrækker papir.”

“Tak,” sagde Mai.

Hun gjorde.

Annan pegede på telefonen.

“Du får en opfølgende kalibreringscheck i morgen formiddag. De første 72 timer registreres som tilvænningsfase. Hvis noget føles forkert, fysisk eller funktionelt, kontakter du support.”

Mai så på Ole.

“Hvad hvis noget føles mærkeligt?”

Annan smilede kort.

“Det gør det.”

Frank løftede transportkassen.

“Det er ikke en fejl.”

Mai nikkede.

Det var måske det mest brugbare, nogen havde sagt hele dagen.

Ved døren vendte Annan sig om.

“Ole er i aktiv hjemmetilstand nu. Han kan bevæge sig frit inden for de zoner, du har godkendt. Han vil spørge, hvis en handling kræver ny tilladelse.”

“Okay.”

Frank åbnede døren.

Charlie begyndte straks at gå.

Ole drejede hovedet mod lyden.

“Ekstern hund registreret.”

Mai så på ham.

“Ja. Det er Charlie.”

“Charlie har registreret afgangshændelse.”

Frank standsede i døren.

“Hunden har ret.”

“Det sker sjældnere, end han selv tror,” sagde Mai.

Annan smilede.

“God første dag.”

Og så gik de.

Døren faldt i.

Charlie gøede en sidste gang inde hos naboen.

Så blev der stille.

Ole – mit livsvidne er første bind i en serie.

Mai og Oles historie fortsætter.

Mit livsvidne

Se

Glem

Eventuelle ligheder med virkelige personer er ikke nødvendigvis tilfældige.